

ЖЕТЯ

ПАСХА

4/171 квітень 2021

ЛЬВІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Великоднє послання Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава 2021 р. Б.

**Високопреосвященним і преосвященним владикам,
всесвітлішим, всесчеснішим і преподобним отцям,
преподобним ченцям і черницям, дорогим у Христі мирянам
Української Греко-Католицької Церкви**

Христос воскрес!
*Приступім зі свічками до Христа, що виходить із гробу,
Немов ідучи назустріч Женихові,
І радісно усі прославляймо Пасху Божу спасительну.*
(Пісня 5 Канону Воскресної утрени)

Дорогі в Христі!

Сьогодні серце веселиться, душа радується, ноги спішають до храму, руки піднімаються до Господа, гучний спів лунає з наших уст, бо днесь – празник над празниками і торжество торжеств: «Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах, життя дарував!». Немов дим, який вітер розвіє, і немов віск, який зникає при вогні (пор. Пс. 67, 2-3), так сьогодні всі наші болі, турботи, сумніви і страхи розпливаються і втрачають силу над нами. «Цей день учинив Господь, радіймо і веселімся в ньому!» (Пс. 117, 24).

Приступім... до Христа, що виходить із гробу...

Ми йдемо назустріч Тому, хто виходить із гробу, переживши страшні знуцання, муки і смерть. Воскреснувши, Христос переходить від смерті до життя. Він виходить із тісноти обмеженого і вузького гробу, закритого каменем і запечатаного печаттю. Христос проходить повз сторожу, поставлену за наказом Пилата. Прославлене воскресле тіло Спасителя не може бути вдержане ні часом, ні простором земного людського буття, як молимося в анафорі Літургії святого Василя Великого: «Він розрішив болізни смертні, і воскрес у третій день, і путь простелив усякій плоті воскресенням з мертвих, бо неможливо було, щоб тління держало начальника життя».

Христос розпочав нову Пасху Божу, бо не Мойсей, а Богочоловік виводить людину — не з єгипетської неволі, а від смерті до життя і від землі до небес. Воскресна утрень змальовує цей пасхальний рух, цей новозавітний вихід як хід Жениха із весільної світлиці. Цей образ нам відомий! Вже у Страсний тиждень Церква готувала нас до приходу Христа-Жениха: «Браття, полюбімо Жениха, і прикрасім свої світільники чеснотами й правдивою вірою, щоб, як мудрі Господні діви, були ми готовими ввійти з ним до весільної світлиці. Жених бо, як Бог, обдаровує всіх нетлінним вінком» (Великий вівторок, Утрень, Посні сідальні). І ось тут гріб перетворюється на світлицю, похоронні обряди в Христовому Воскресінні перемінюються на радість зустрічі Жениха, який усуває смуток, звершує час очікування і запрошує нас на пасхальну трапезу Небесного Царства. Із Воскресінням Христовим ми стаємо причасниками життя вічного – не спостерігачами, а дійсними учасниками життя дітей Божих!

Приступімо зі свічками... немов ідучи назустріч Женихові!

Останній рік ми прожили немов у гробі за «замкненими дверима» карантинних обмежень, які періодично посилювалися. Наші храми та монастирі в деяких країнах світу справді були зачиненими для богомільників заради безпеки і здоров'я як духовенства і богопосвячених осіб, так і мирян. Але сьогодні Пасхальна утрень допомагає нам сприймати ці обмеження як стан очікування виходу та воскреслого Христа, Жениха, на якого чекають і чувають серед ночі весільні гості (пор. Мт. 25, 1-13). І ось ми відчуваємо, що цей час настає! Наближається Жених, який сповіщає нам, що вихід розпочався. Про-

бивається світло надії, що з Божою допомогою ми зможемо вийти із цього весвітнього «затвору», повернутися з віртуального світу в простір наших храмів і громад, щоб разом молитися «єдиним серцем і єдиними устами» в Божій спільноті. Та для цього дуже важливо, щоб у нас не погас світич Воскресіння — як світло віри, надії та любові.

Назустріч воскреслому Христові ми несемо цієї пасхальної ночі наші світичі віри! Ми навчилися навіть в умовах жорсткого карантину практикувати нашу віру, відрізняти її зміст від форми вияву. Хоча ми мусили змінювати наші практики і звички, але не послабили нашого стосунку віри з Господом Богом, тієї віри, яка освітлювала наше життя молитвою та щоденним слуханням Божого Слова, участю у Божественній Літургії в різний спосіб, прагненням Причастя Тіла і Крові нашого Спасителя. Світич віри в нас не погас!

Ми несемо сьогодні світичі нашої надії! Черпаючи сили з нашої віри, ми плекали сподівання, що зможемо перетривати і пережити ці складні часи. Християнська надія давала нам силу жити далі, навчитися культури здорового способу життя в новітніх обставинах. Ми світили світлом нашої віри й надії на воскресіння навіть тоді, коли оплакували наших померлих. Коли світ розгубився і втрачав орієнтири, світоч християнської надії допоміг нам знайти вихід, прямувати назустріч Женихові, який сьогодні радісно і переможно виходить із гробу!

Ми зустрічаємо воскреслого Христа, несучи наші світичі діяльної любові до Бога і ближнього. Як у мудрих дів з євангельської притчі (пор. Мт. 25, 1-13), ця пандемічна ніч очікування на прихід Жениха заряджала наші світільники ділами милосердя і служіння ближньому. Ми зрозуміли, що зможемо знайти вихід у складних обставинах життя лише тоді, коли творитимемо справжні й живі християнські спільноти взаємодопомоги і жертвового служіння одне одному. Світич любові до ближнього в нас не згас і в цю пасхальну ніч дозволив нам вийти назустріч воскреслому Христові!

І радісно усі прославляймо Пасху Божу спасительну

Христа, що виходить із гробу, ми славімо радісно, як весняна пташка, що з відлігою починає співати гучніше й веселіше і не змовкає навіть тоді, коли відчуває, що гілка під нею гойдається — знає-бо, що має крила віри, надії та любові! Погляньмо на тіло Христове, вкрите ранами звірячого бичування, без віддиху і без життя. Воно розп'яте і поховане, здавалося б, безповоротно і навіки. Проте Дух Божий оживляє це розбите людське тіло, яке в сляві Божої слави виходить нам назустріч і простеляє нам дорогу до вічності. Це те спасіння, яке ми сьогодні оспівуємо: «Сину Божий, що життя даєш всьому світу, ради чого весь світ славить Тебе».

Отож, якщо в нас створюється враження, що людство немовби замучене до смерті пандемією, — а наш народ терпить це зло враз із жахіттями війни, котра триває вже восьмий рік, — то глядімо на Жениха, який виходить із гробу живий і весь у світлі, і не сумніваймося ні на мить, що й нас чекає світле воскресіння, що і ми силою та діянням Святого Духа є дійсними причасниками того Воскресіння, яке сьогодні святкуємо!

Дорогі в Христі браття і сестри! У цей світлий, радісний день вітаю всіх вас із Пасхою Господньою. Особливо в цей Рік святого Йосифа Обручника вітаю наших чоловіків-батьків. Бажаю вам, щоб ви були світлом віри, надії та любові для своїх сімей, прикладом та іконою Божої любові, вірності, відваги, творчості, працьовитості, терпеливості, відкритості для своїх любих дружин і діточок. Христос — це єдина ікона Бога Отця, але діти, виростаючи, творять собі Його образ на основі сімейного досвіду і прикладу свого тата.

Вітаю тих, хто в цей час пандемії почувається самотнім і покинутим. Пам'ятайте: коли ви молитесь, то воскреслий Господь завжди є з вами і силою християнської молитви ви об'єднані з усією спільнотою Його Церкви. Ви не самі!

Вітаю всіх хворих і немічних, а також медпрацівників та ваших рідних і близьких, які вами опікуються. У це свято перемоги життя над смертю прошу вас: дорожте даром життя, а тілесне терпіння обіймайте в молитві як жертву, бо це «приємний запах духовний» для Господа.

Нашим військовим і тим, що перебувають на окупованих територіях та в Криму, засилаю свій щирий пасхальний привіт і запевнення в молитвах, щоб воскреслий Господь кріпив ваш дух і зберіг вас живими та здоровими.

Усе духовенство, усіх богопосвячених та мирян в Україні та на поселеннях обіймаю батьківською любов'ю і щиро бажаю вам благословених Великодніх свят, смачного свяченого яйця та світлої пасхальної радості!

Благодать воскреслого Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і причастя Святого Духа нехай будуть з усіма вами!

**Христос воскрес! Воістину воскрес!
† СВЯТОСЛАВ**

Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, у день Святого преподобного ісповідника Теофана Сигріанського, Святого Григорія Двоєслова, папи Римського, і Блаженного священномученика Омеляна Ковча, 25 (12) березня 2021 року Божого

Митрополит Львівський очолив богослуження празника парафії Благівщення Пресвятої Богородиці

З нагоди храмового празника Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав з пастирським візитом парафію Благівщення Пресвятої Богородиці (м. Львів, вул. Пасічна, 83) та очолив богослуження свята.

У переддень свята, 6 квітня, парафіяльна спільнота звершила Всенічне бдіння – Велике Повечір'я з Літєю та Утреню. 7 квітня була звершена Вечірня з Архієрейською Божественною Літургією. Ці святкові богослуження очолив Митрополит Львівський у співслужінні сотрудників парафії. Співом Всенічну та Літургію супроводжував хор «Kliros».

У день свята митрополит звернувся до вірних зі словом проповіді, присвяченому події Благівщення та постаті Пресвятої Богородиці – тієї, яка стала особливою скарбницею воплощеного Бога: «Марія народилася від батьків Йоакима та Анни, яких поразив первородний гріх. Мимо того, Небесний Отець зберіг Марію від впливу та дії первородного гріха. Вона не була очищена від гріха, а лиш збережена, оборонена. Єва з чистої увійшла в гріх, а Марія, народжуючись від грішників, не мала жодної плями від будь-якого гріха... Марія була молодою дівчиною, але нікого подібного до Неї не знайшлося ані на небі, ані на землі.

Благівщення Матері Божої – це незвичайне об'явлення ангела людині, відмінне від інших прикладів історії, коли Господь звертався до людини через своїх безплотних посланців. Марія налякалася не самої зустрічі з архангелом – Її стривожили його слова, яких вона не могла зрозуміти: пропозиція договору з Богом для людини незбагненна. «Цей договір був дуже важливий, бо прийняття Марією Божого Сина у своє лоно означало спасіння всього людського роду. Марія перебувала у глибокому роздумуванні; натомість архангел продовжував говорити Марії: «Ось ти зачнеш у лоні й вродиш сина й даси йому ім'я Ісус» (Лк. 1,31). Вона про це народження знала із пророцтв та святих писань, але ніколи не припускала найменшого здогаду, що Господь поклав саме на Неї свій погляд й довіряв Їй участь у співпраці спасіння людського роду за Його планом.

Не в змозі осмислити воплощення Бога через Неї, Марія уважно прислухається до слів ангела, і, повіривши в запевнення, що це справа Господня, погоджується на такий особливий крок. «Усі сумніви та нерозуміння Марії розвіялися, Вона має прийняти найважливіше рішення, яке могло б коли-небудь виникнути у світі – і твердо сказала: «Ось я – Господня слугиня: нехай зо мною станеться по твоєму слову» (Лк. 1,38). Архангел Гавриїл виконав свою місію, відійшов від Марії, щоб повідомити Небесного Отця про свою розмову з Богородицею. Успішний договір про спасіння людського роду відбувся і його довершив Син Марії, Ісус Христос, помираючи на хресті», – наголосив архиєрей.

Насамкінець проповіді митрополит закликав вірних молитися і віддаватися під опіку нашої Небесної Матері: «Молімося щиро до Марії, дякуймо Їй за Її велику мудрість, за те, що Вона погодилася стати Матір'ю Сина Божого, за Її співучасть в ділі нашого спасіння. Маріє, наша Небесна Мати, спаси нас!»

Преслужба курії Львівської архієпархії

Митрополит Львівський очолив парастас за п. Вірою Шевчук

12 квітня в храмі святих Володимира і Ольги в м. Стрий розпочалися заупокійні богослуження за п. Вірою Шевчук – матір'ю Блаженнішого Святослава, Отця і Глави УГКЦ.

Очолив Чин парастасу Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Співслужили йому Високопреосвященний владика Володимир, Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський, Преосвященний владика Тарас, єпарх Стрийський, Преосвященний владика Ярослав, єпарх Самбірсько-Дрогобицький, Преосвященний владика Богдан, єпископ-помічник Стрийської єпархії, Преосвященний владика Григорій, єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії, чисельне духовенство Стрийської та сусідніх єпархій УГКЦ. Вірні цілої Церкви єдналися у молитві за посередництвом онлайн-трансляцій.

Похорон завершено 13 квітня.

Пані Віра Шевчук відійшла до вічності 12 квітня після важкої хвороби на 74-му році життя.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Освячення храму в с. Кротошин

7 березня, у М'ясопусну неділю, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав с. Кротошин Звенигородського деканату. Тут він звершив освячення храму Покрову Пресвятої Богородиці, а відтак – Архієрейську Божественну Літургію. Співслужили архиєреєві адміністратор парафії о. Роман Яцик та запрошені священнослужителі.

У слові-проповіді митрополит пригадав про 75-ту річницю Львівського псевдособору, яку наша Церква згадує у ці березневі дні: «Чому радянська влада так боялася Української Греко-Католицької Церкви? Відповідь на це питання є простою і зрозумілою: тому що для наших вірних вона була головним щитом вірності Богу та запорукою відродження України як самостійної і незалежної держави. Праведний Митрополит Андрей Шептицький, який провадив наш люд через дві світові війни та міжвоєнні лихоліття, прекрасно розумів, що для того, аби наш народ перестав бути нещасливим, він повинен мати свою державність. Але таку державність, яка базується на Христовій правді, що каже любити понад усе Бога та свого ближнього».

Митрополит наголосив на тому, що події псевдособору не зруйнували нашої Церкви, яка вистояла через силу єдності у Христі, закладеної на спадкоємстві святого Петра.

«У ці дні закликаю усіх підійняти наші молитви до милосердного Бога за тих, які мужньо витривали у часі випробувань і гонінь Церкви, а також за тих, які зламалися внаслідок людської слабкості. Ми повинні подякувати Богу, який провадив нас весь час через цей непростий період історії... Перед нами стоїть завдання, щоб у теперішні часи, які є не менш тяжкими, цю віру не тільки зберегти, але й примножити та передати тим, які прийдуть після нас. При цьому, слідом за папою Франциском, повторимо, що ми зобов'язані передати наступним поколінням не попіл віри, але жар, полум'я віри! Милосердний Боже, допоможи нам у цьому!» – закликав архиєрей.

Преслужба курії Львівської архієпархії

В родинному селі вшанували 265-ліття від дня народження першого львівського митрополита

В неділю, 11 квітня, в селі Гринів Звенигородського деканату відбулася Хресна Дорога, присвячена 265-літтю від дня народження першого львівського митрополита Антона Ангеловича. Про це Пресслужбі курії Львівської архієпархії повідомив адміністратор місцевої парафії св. Юрія о. Андрій Павлів.

За словами священника, захід проводився спільно з православною громадою храму св. Архистратига Михаїла села Гринів.

«Хресну Дорогу присвятили постаті першого львівського митрополита і першого ректора Львівської духовної семінарії Антона Ангеловича, оскільки 14 квітня 2021 року виповнюється 265 років від дня його народження. Село Гринів є його родинним селом. Саме тут батько Антона Ангеловича служив парафіяльним священником», – розповів у коментарі о. Андрій Павлів.

В молитві взяло участь близько 50-70 людей – як представники місцевих громад, так і паломники з інших сіл та міст.

Довідка: 14 квітня 1756 року на Львівщині у родині пароха народився Антін Ангелович – греко-католицький священник, Митрополит Галицький, Архієпископ Львівський, один з організаторів і перший ректор Генеральної духовної семінарії у Львові, професор і ректор Львівського університету. Саме його зусиллями була відновлена Галицька митрополія.

Народився у сім'ї греко-католицького парафіяльного священника; шляхтич. Освіту здобув у Львівському єзуїтському колегіумі. Своїми здібностями привернув увагу єпископа Лева (Шептицького) і в 16-річному віці отримав місце в ординаріатській канцелярії. За рекомендацією єпископа був направлений на подальше навчання до щойно відкритої Королівської греко-католицької Генеральної семінарії при церкві св. Варвари у м. Відні (відомої як «Барбареум»). Був серед її перших вихованців (для русинів-українців виділили 14 місць).

Закінчив семінарію 1781 року зі ступенем доктора теології. Повернувся до Львова. 23.09.1783 висвячений на священника. Перший ректор новозаснованої Греко-католицької семінарії у м. Львові (1783-1784; 1787-1795). Професор догматичної теології Львівського університету (1784-1787), ректор університету (1796-1797). Від 1796 року – єпископ Перемишльський, Самбірський і Сяноцький, з 1798-го – єпископ Львівський, з 1804-го – єпископ Холмський. За сприяння австрійської влади, домігся відновлення окремої Галицької митрополії в юрисдикції УГКЦ (1807-1808). Призначений її першим митрополитом з титулом «Митрополит Галицький, Архієпископ Львівський».

Ієрейське рукоположення диякона Романа Ментуха

21 лютого Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, звершив Архирейську Божественну Літургію в Гарнізонному храмі святих апостолів Петра і Павла (м. Львів, вул. Театральна, 11). Співслужила архирейській капеланська спільнота.

В часі Божественної Літургії владика Володимир уділив ієрейське рукоположення диякону Роману Ментуху – працівнику Центру військового капеланства Львівської архієпархії УГКЦ та капелану Національної академії Сухопутних військ ім. гетьмана Петра Сагайдачного.

Джерело: Kapelanstvo.info

Призначено нового синкела у справах мирян Львівської архієпархії

Архієпископ і Митрополит Львівський Високопреосвященний Ігор Декретом іменував отця Ігоря Кунця синкелом у справах мирян Львівської архієпархії. Про це йдеться у Декреті Архієпископа і Митрополита Львівського Високопреосвященного Ігоря від 18 березня 2021 року.

«У відповідності до канн. 246-247 § 1-2 Кодексу Канонів Східних Церков та кан. 29 Канонів Партикулярного Права УГКЦ іменую всесвітлого отця Ігоря Кунця синкелом у справах мирян Львівської архієпархії», – мовиться у тексті.

У документі також зазначено обов'язки синкела відповідно до Кодексу Канонів Східних Церков.

Декрет новопризначеному синкелу вручив 15 квітня єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир у Митрополичих палатах Святоюрського комплексу. А також висловив слова щирої подяки за служіння попередньому синкелу о. Павлу Цвюку, який відбув на служіння до Німеччини.

Пресслужба курії Львівської архієпархії УГКЦ

Дияконське рукоположення Мар'яна Гринера

28 лютого, у неділю про блудного сина, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, звершив Архирейську Божественну Літургію в храмі Пресвятого Серця Христового (м. Львів, вул. Диктова, 2а). В часі богослуження архирей рукоположив у дияконство піддиякона Мар'яна Гринера, працівника Місії Центру в'язничного капеланства Львівської архієпархії УГКЦ.

Джерело: Kapelanstvo.info

Блаженніший Святослав вакцинувався від коронавірусу

На нашу думку, є три принципи, на які треба зважати в питанні вакцинації: вакцинація має бути добровільною, доступною і безпечною. Про це сказав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час брифінгу після вакцинації релігійних діячів, яка відбулася 16 березня у Києві.

Під час брифінгу Предстоятель УГКЦ висловив щире повагу медикам. На його переконання, вони сьогодні заслуговують особливої молитви, уваги і вдячності від усього українського народу. Блаженніший Святослав також попросив при прийнятті рішення про вакцинацію слухати насамперед думку лікарів.

«Дуже добре, що в досить короткий термін людство має хоча б такий захист від коронавірусу. Очевидно, що ця хвороба ще вповні не вивчена. Вакцини також проходять певний етап свого дослідження. Проте можна стверджувати, що немає жодних релігійних підстав, щоб відмовлятися від вакцинації. Відмова від вакцинації за релігійними мотивами часом прикриває в собі щось інше. Про це ми засвідчили окремим документом на рівні Всеукраїнської ради Церков та релігійних організацій», – підкреслив Глава Церкви. Він також пригадав, що є три принципи, які в цьому питанні треба мати на увазі: вакцинація має бути добровільною, доступною і безпечною, а кожна людина повинна мати право вибору про те, чи вакцинуватися.

Відповідаючи на запитання, чи він особисто не мав сумніву перед вакцинаванням, Блаженніший Святослав сказав: «Непоганою ознакою є сумнів, бо хто не сумнівається, той не рухається вперед і не шукає істини. Віруюча людина має право на сумнів. Тоді вона має причину пізнавати правду і шукати Істину».

Департамент інформації УГКЦ

Українських священнослужителів щепитимуть на другому етапі вакцинації проти COVID-19

Оперативний штаб Міністерства охорони здоров'я України з вакцинокерованих інфекцій «привіняв» священнослужителів до соціальних працівників. Тепер духівники можуть отримати щеплення проти COVID-19 на другому етапі вакцинації, відповідно до «дорожньої карти».

Голова Національної технічної групи експертів з питань імунізації Федір Лапій зазначив, що такий крок необхідний, адже священнослужителі тісно контактують з людьми, які належать до груп ризику.

Щоб записатися на щеплення, духівникам потрібно звернутися до свого керівництва та повідомити про бажання вакцинуватися. Ті ж передадуть списки координаторам із вакцинації у регіоні. Після узгодження з координаторами керівники повідомлять охочих про час та місце щеплення.

Департамент інформації УГКЦ

У Стрию похоронили п. Віру Шевчук, маму Глави УГКЦ

13 квітня у Стрию відбулися похоронні богослужіння і погребення п. Віри Шевчук, матері Блаженнішого Святослава. Похоронили її на міському кладовищі.

Заупокійну Божественну Літургію у храмі святих Володимира і Ольги звершив Блаженніший Святослав, Отець та Глава УГКЦ. Йому співслужили архиєреї УГКЦ – владика Володимир, архиєпископ і митрополит Івано-Франківський, владика Ярослав, єпископ Самбірсько-Дрогобицький, владика Тарас, єпископ Стрийський, владика Василь, єпископ Коломийський, владика Дмитро, єпископ Буцацький, владика Йосафат, єпископ Чернівецький, владика Іван, єпископ Кам'янець-Подільський, владика Микола, єпископ Мельбурнський, владика Йосафат, екзарх Луцький, владика Михайло, екзарх Одеський, владика Теодор, єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівської архієпархії, владика Григорій, єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії, владика Богдан, єпископ-помічник Стрийської єпархії, владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, владика Петро, єпископ-помічник Сокальсько-Жовківської єпархії.

Крім того, у поминальних богослужіннях взяв участь владика Едвард Кава, єпископ-помічник Львівської архієпархії Римо-Католицької Церкви в Україні, який наприкінці богослужіння зачитав лист-співчуття від імені всієї Єпископської конференції.

На похорон прибуло й кілька десятків священників та чимало вірних зі Стрия, Львова, Києва, Дрогобича та інших міст України, а тисячі людей єдналися в молитві за допомогою онлайн-трансляції, яку вело «Живе телебачення».

Пригадуємо, що мати Глави УГКЦ відійшла у вічність 12 квітня 2021 року внаслідок важкої недуги, на 74-му році життя.

Департамент інформації УГКЦ

Митрополит Тернопільсько-Зборівський закликає вірних до неперервної молитви за припинення пандемії

1 квітня Архиєпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василь Семенюк звернувся із закликом до всіх парохів та вірних УГКЦ Тернопільсько-Зборівської архієпархії розпочати цілодобову та неперервну молитву на вервиці за Боже змилювання над нашим народом та припинення епідемії коронавірусу.

Парохам поручається залучити усіх молільників, формуючи відповідні списки, щоб ця молитва була неперервною та кожна особа могла зробити свій молитовний внесок.

«Через стурбованість зростання кількості хворих та поширення епідемії коронавірусу благословляю і прошу звершувати усіх небайдужих посилену та неперервну цілодобову молитву на вервиці, – наголошує митрополит Василь. – Тільки молитва до Бога робить нас сильними, дає силу боротися далі. Кожне лихо – чи то війна, чи епідемія – у жодному разі не повинні ставати для нас джерелом відчаю. У цей Великий піст вони є закликом до покаяння, до укріплення віри у Всемогутнього Бога. Нашу надію на Бога виражаймо щирістю молитви. Особливо прошу жертвувати цю цілодобову молитву за недужих, за працівників медичної сфери, за людей слабких і незахищених, за всіх тих, хто несе відповідальність за безпеку і здоров'я народу», – підсумував архиєрей.

Пресслужба Тернопільсько-Зборівської архієпархії

Владика Михайло Бубній освятив на Одещині каплицю для українських військовослужбовців

31 березня владика Михайло Бубній, екзарх Одеський, освятив богослужбову каплицю (Центр духовної опіки для військовослужбовців) у військовій частині А1325 (32-й реактивний артилерійський полк у складі берегової оборони ВМС України), що дислокується в Біляївському районі Одеської області. Освячення відбулося з нагоди 5-ї річниці від заснування частини.

Богослужбову каплицю освятили на честь Покрову Пресвятої Богородиці – покровительки українських воїнів, та святого Миколая Чудотворця – покровителя мореплавців. Із владикою співслужили військовий капелан Одеського екзархату о. Руслан Остафій та о. Олександр Смеречинський.

У своєму вітальному слові до військовослужбовців владика Михайло особисто та від Департаменту військового капеланства УГКЦ привітав командування, офіцерів та весь особовий склад частини з п'ятиріччям від заснування. Він зазначив, що Україна завжди була достойною у боротьбі за свою свободу і незалежність та з гідністю захищала і продовжує захищати територіальну цілісність України. «Військовослужбовці та духовенство – це не наче ці два щити, які боронять від небезпеки. Ви захищаєте від видимого ворога наші українські землі та мирне небо над Україною, а ми, духовенство, підставляємо вам плече і стаємося цим духовним щитом молитви та благословення Божого, захищаючи вас від невидимих ворогів», – зазначив єпископ.

Владика Михайло подякував військовим за достойну службу, за їхню вірність Україні й українському народові, за відвагу, мужність і за недоспані ночі. «Коли всі лягають на спочинок, у вас безперервно продовжує тривати служба. Ви чуєте над тим, щоб наш спочинок був тихим і спокійним. За це вам велике спасибі», – додав архиєрей.

Пресслужба Одеського екзархату

Митрополит Володимир освятив мозаїку в давньому храмі Коломиї

На свято Благовіщення Пречистої Діви Марії, 7 квітня, у найдавнішому храмі Коломиї – Благовіщенській церкві – відбулося Архиєрейське Богослужіння, яке очолив Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський УГКЦ владика Володимир Війтишин.

Роздумуючи над недільним Євангелієм, архиєрей звернув увагу вірян на таїнство свята Благовіщення Пречистої Діви Марії. За його словами, тисячами років небо і земля та все людство чекало на відповідь Пречистої Діви Марії, яка проказала слова нашого спасіння: «Ось я – Господня слугиня. Нехай зі мною станеться по Твоєму слову».

«Яке це радісне і благословенне таїнство святої віри! Радіймо, християни, що маємо на небі могутню заступницю, покровительку, Матір нашого Спасителя і Бога, яка є Матір'ю наших безсмертних душ, яка любить нас і бажає, щоб ми всі осягнули вічне щастя у Царстві Небеснім. Наша земля – це долина сліз і болю, засіяна сотнями і тисячами станиць Пречистої Богоматері, де Вона чудесним чином допомагає та лікує тих, хто з сильною вірою та довір'ям приходить до Неї, просить Її допомоги – у Крилосі, Гошеві, Погоні, Зарваниці, Почаєві, Люрді, Фатімі», – заохотив молитовно звертатися до Богородиці проповідник.

Після служби митрополит Володимир освятив мозаїку ікони Благовіщення, якою прикрашена грота на подвір'ї храму.

На завершення архиєрей привітав усіх вірних з храмовим святом та благословив, бажаючи вірянам постійної опіки Пресвятої Богородиці.

Департамент інформації Івано-Франківської архієпархії УГКЦ

У Донецькому екзархаті провели заходи екологічного служіння

Триває великопосна ініціатива Екобюро УГКЦ, що спонукає до навернення у передпасхальний час. Мета її розкривається в назві: «Екологічне навернення задля збереження створіння».

У межах завдань, визначених церковною екологічною інституцією на Великий піст, у Донецькому екзархаті УГКЦ відбулася низка заходів, серед яких молитовні – за збереження всього створіння, висадка дерев, виголошення екологічних проповідей.

У п'ятницю четвертого тижня Святої Чотиридесятниці вперше розпочалася екологічна великопосна ініціатива на новоствореній парафії Матері Божої Неустанної Помочі УГКЦ у м. Кам'янське на Дніпропетровщині, настоятелем якої є о. Михайло Неїжмак. Цього дня відбулася екологічна Хресна Дорога з тематичними роздумами про сучасні екологічні виклики, гріхи проти природи та християнське покликання бережливого ставлення до довкілля.

У четверту неділю Великого посту в часі Божественної Літургії парафіяльна громада Матері Божої Неустанної Помочі на чолі зі своїм душпастирем на сугубій екстенії просили Бога Творця та Спасителя про допомогу та благословення, щоби бути гідними управителями Його створіння.

Під час проповіді о. Михайло застановився на впливі екологічного гріха на якість людського життя та здоров'я, а також важливості цілісного навернення до Бога, що передбачає якісно нове ставлення до всього навколишнього світу.

Кількома днями раніше на парафіяльному подвір'ї, у межах безтермінової ініціативи УГКЦ «Посади дерево миру», було висаджено три дерева: дві сосни та блакитну ялинку. Гідне уваги те, що ця ялинка в горщику була придбана напередодні Різдвяних свят, відзначала величне Різдво Спасителя разом із парафіяльною громадою у храмі, а відтак висаджена у ґрунт, стане живою піснею прослави нашого Творця і взірцем християнської відповідальності за створіння-природу.

Джерело: Інформаційна служба Бюро УГКЦ із питань екології

В курії Львівської архієпархії обговорили співіснування церковного і цивільного законодавства

15 квітня у Митрополичих палатах Святоюрського комплексу, за участі єпископа-помічника Львівської архієпархії Пресвященного Володимира, відбулася робоча зустріч курії Львівської архієпархії щодо співіснування цивільного і церковного законодавства. Зустріч відбулася з ініціативи директора благодійного фонду «Шпиталь Шептицького» отця Андрія Логіна.

У зустрічі також взяли участь синкели Львівської архієпархії: у справах духовенства о. Юрій Чудяк, у справах монашества о. Юстин Бойко, у справах мирян о. Ігор Кунець, у справах капеланства військових, ув'язнених, студентів і дітей-сиріт о. Андрій Хомишин, а також судовий вікарій о. Ростислав Бубняк, адвокат Андрій Працьовитий, ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа о. Ігор Бойко та директор благодійного фонду «Шпиталь Шептицького» о. Андрій Логін.

Під час зустрічі було зазначено, що при видачі певних інструкцій у Львівській архієпархії необхідно враховувати церковне і цивільне законодавство, оскільки держава має Конституцію, а Церква – своє канонічне право. Відтак було наголошено на необхідності в цьому питанні віднаходити спільні місця дотику.

В розмові учасники робочої зустрічі дійшли до висновку, що Кодекс Канонів Східних Церков, а також Партикулярне право мають за мету освячення людських душ, а водночас подають чимало цінних етичних норм. Відтак Церква покликана формувати свідомих громадян. З іншої сторони, зазначив Пресвященний Володимир, – в архієпархії є багато інших установ, зокрема кожна релігійна громада є окремою юридичною одиницею, що завжди необхідно враховувати.

Преслужба курії Львівської архієпархії УГКЦ

Священик 15 років був на заробітках у Канаді, щоб збудувати храм на рідній землі

Священик УГКЦ Володимир Ващук із Червонограда на Львівщині 15 років працював за кордоном, аби здійснити свою мрію – звести храм та створити парафію у себе на Батьківщині.

Настоятель парафії Пресвятої Богородиці – Владичиці України працював на заробітках у Канаді. Робота іноді була дуже важка. «Плитку клав, хліб пік на пекарні. Я мусив за щось це все будувати. Прийшов сюди – тут було дуже мало людей і треба було заробити гроші», – розповідає священик.

За словами отця Ващука, на місці, де сьогодні звели храм, ще 20 років тому не було нічого. «Був пустир, були такі хащі, як кажуть в нашому народі, закинуте місце, нікому не потрібне. Збігалися наркомани, алкозалежні, – тобто місце, де нормальна людина не могла ступити, бо було небезпечно», – поділився отець.

В Торонто на заробітках священик розповідав українцям, що парафія – це його третя дитина. Саме тому отець Володимир повернувся в Україну та реалізував свою мрію. «Воно все зроблене з любов'ю, з такою, знаєте, відданістю... Я завжди казав – це моя третя дитина, яку я народив і далі вкладаю в неї, виховую і все з любов'ю», – зізнався о. Володимир.

Крім того, о. Володимир Ващук відкрив парафіяльну пекарню та першу катехитичну школу в Червонограді.

Джерело: «Релігійна правда»

Ватикан придбав вакцину від коронавірусу для 1200 бідних

Апостольська елемозінерія повідомляє, що для того, аби конкретизувати різні заклики Папи Франциска, «щоб ніхто не був виключеним із кампанії щеплення від Covid-19», під час Страсного тижня, у контексті наближення Неділі Пасхи, буде проведено вакцинацію 1200 людей з-поміж найбільш бідних і маргіналізованих, які особливо наражаються на небезпеку заразитися.

Для проведення кампанії будуть використані дози вакцини від виробника «Pfizer-BioNTech», закуплені Святим Престолом, а також подаровані римською інфекційною лікарнею «Lazzaro Spallanzani» через Ватиканську комісію Covid-19. Щеплення проводитимуться у структурі, облаштованій у фойє залу Павла VI у Ватикані. Бідні отримають таку саму вакцину, яку отримали Папа та працівники Святого Престолу.

Кампанія проводитиметься силами медпрацівників і волонтерів, які працюють в амбулаторії «Мати Милосердя», розташованій поблизу площі Святого Петра, працівників ватиканського департаменту охорони здоров'я та гігієни і волонтерів з «Інституту солідарної медицини» та лікарні «Lazzaro Spallanzani».

При різних нагодах, зокрема, й у Різдвяному посланні, Папа Франциск закликав уряди, фармацевтичні кампанії та міжнародні організації до кооперації, а не конкуренції, щоби удоступнити для всіх можливості вакцинації, поставивши на першому місці потребуючих і найуразливіших. «Перед обличчям виклику, що не знає кордонів, ми не можемо зводити бар'єри. Всі ми перебуваємо в одному човні», – закликав він.

Щодо вакцинації, то Папа Франциск неодноразово звертався зі словами заохочення, щоби щепитися, бо це, за його словами, спосіб здійснення відповідальності за ближнього і колективний добробут. Тому всі повинні отримати доступ до щеплення, цьому, зокрема, не повинна ставати на заваді бідність. Коли у Ватикані в січні розпочалася кампанія вакцинації, Святіший Отець захотів, аби щеплення серед перших зробили бідні, в основному бездомні, які отримують допомогу в структурах Апостольської елемозінерії.

«Vatican News»

Прем'єр-міністр від імені президента запросив Папу до України на 30-річчя Незалежності

25 березня відбулася аудієнція прем'єр-міністра України Дениса Шмигала з Папою Франциском. Під час зустрічі обговорювалися питання гуманітарної допомоги та розвиток двостороннього співробітництва, зокрема співпраця з дитячою педіатричною лікарнею «Немовля Ісус» («Ospedale Pediatrico Bambino Gesù»).

Прем'єр-міністр подякував Папі Франциску за важливий внесок у забезпечення стабільності в Європейському регіоні, а також за зусилля Святого Престолу щодо припинення війни та повернення миру в Україні. «Ваша місія як захисника справедливості є вкрай важливою у доленосний для України період. Вірю, що Ваш моральний та духовний авторитет зможе відіграти вагомий роль та допоможе повернути мир в Україну», – зазначив Денис Шмигаль.

Глава уряду також подякував Папі за гуманітарну ініціативу «Папа для України» на суму 16 мільйонів євро, в межах якої понад 900 тисяч українців отримали гуманітарну допомогу.

Під час аудієнції сторони обговорили ситуацію у світі із пандемією COVID-19, зокрема відзначили важливість вакцинації у протидії поширенню хвороби, а також співпрацю між Міністерством охорони здоров'я України та дитячою педіатричною лікарнею «Немовля Ісус». «Для нас вкрай важливо, аби діти з України також мали можливість лікуватися у найкращих і найсучасніших медичних закладах світу, яким, без сумніву, є клініка «Немовля Ісус». Хочу запевнити, що уряд докладатиме всіх зусиль, щоб усунути бюрократичні перепони та якнайшвидше налагодити співробітництво з лікарнею», – підкреслив Денис Шмигаль.

Дитяча лікарня «Ospedale Pediatrico Bambino Gesù», яка є власністю Святого Престолу, – один із найбільших і найсучасніших педіатричних науково-дослідницьких медичних закладів у Європі. Щорічно клініка забезпечує лікування понад 35 тисяч пацієнтів з усього світу та є визнаним лідером за кількістю операцій і трансплантацій будь-якого рівня складності.

На завершення прем'єр-міністр передав Його Святості Папі Франциску запрошення президента України Володимира Зеленського здійснити візит до України з нагоди відзначення 30-ї річниці Незалежності.

За матеріалами: Релігійна Правда

Папі-емеритові Венедиктові XVI виповнилося 94 роки життя

У Велику Суботу, 16 квітня 1927 року, 94 роки тому, в баварському містечку Марктль-ам-Інн на півдні Німеччини, в родині офіцера поліції Йозефа Ратцінгера народився син, який того ж самого дня був охрищений та отримав ім'я Йозеф Алоїз. Через 78 років, 19 квітня 2005 року, його обрано Наступником святого Петра і він узяв ім'я Венедикт XVI. Передавши вісім років тому кермо Петрового човна своєму наступникові, решту свого життя він присвятив молитві за Церкву, за кожного з нас.

«Церква жива, Церква є молодою», – говорив у своїх промовах Папа Венедикт, один із найстарших в момент обрання Петрове служіння. «Віра є простою». «Бути християнином – прекрасно». «Хто має надію, той може жити по-іншому». «Хто вірує, той не є самотнім». «Де є Бог, там є майбутнє». «Якір серця сягає Божого трону». Витончений мислитель Йозеф Ратцінгер, якого чимало побоювалися як «сторожа віри», що значну частину свого життя очолював Конгрегацію віровчення, вмів, однак, знаходити привабливі формулювання, коли йшлося про те, аби наголосити про суттєве у вірі.

Про це, насамперед, читаємо в його першій енцикліці «Deus Caritas est», що побачила світ 2005 року. «Ми увірували в любов. Так християнин може висловити фундаментальний вибір свого життя», – читаємо у тексті, в якому Папа Венедикт пояснює: «Початком християнства не є лише етичний вибір чи велика ідея, але зустріч з подією, з особою, що відкриває перед нашим життям новий горизонт, а разом з ним – вирішальний напрямок».

Під час прилюдного служіння своє головне завдання Венедикт XVI вбачав у тому, щоб звіщати сучасному світові Бога «з людським обличчям». Не будь-якого Бога, але Того, який показався нам і в Ісусі ввійшов у спільність із нами. «Справжня проблема цього історичного моменту полягає в тому, що Бог зникає з горизонту людей, і що зі згасанням світла, яке походить від Бога, людство втрачає орієнтири. Вести людей до Бога, до Бога, котрий промовляє у Біблії – це найвищий і фундаментальний пріоритет Церкви та Наступника святого Петра в наш час».

Передавши вісім років тому провід Церкви наступникові, Венедикт XVI розпочав заключний етап своєї мандрівки назустріч Богові, присвятивши весь свій час молитві. Що можна побажати йому з нагоди чергової річниці життєвого шляху? Мабуть, того, щоб він і надалі міг у спокої пережити цей період, з усіма плодами й радощами, які випливають із близькості з Богом. І щоб це послання радості й миру було сприйняте спільнотою Церкви як багатство. Щоб всі ми відчували плоди його молитви за нас, щоб збагнули і сприйняли його духовне служіння для Церкви.

За матеріалами «Vatican News»

Площа Святого Петра у Ватикані знову збирає моїльників

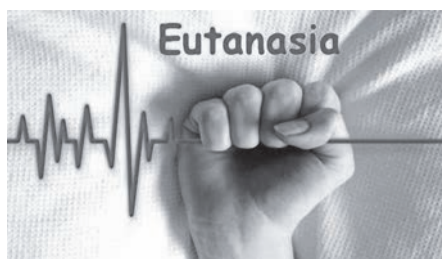
Після перерви, пов'язаної з періодом суворих карантинних норм в Італії, Папа Франциск знову проводить молитву «Царице Неба» разом з вірними, промовляючи з вікна Апостольського палацу.

Молитва «Царице Неба» в неділю, 18 квітня, відбулася як звичайно, за участі вірних, що опівдні прибули на площу, щоби послухати повчання Папи, проказати разом з ним молитву до Пресвятої Богородиці та отримати його Апостольське благословення.

Востаннє цього року недільну катехизу з вікна робочого кабінету в Апостольському палаці Папа Франциск виголошував 14 березня. Протягом подальших тижнів, а також у святкові та передсвяткові дні Великодня часу, в Римі діяли правила так званої «червоної зони» проти епідеміологічних заходів. Тож недільні молитовні зустрічі відбувалися у форматі відеоконференції.

Єпископат Канади: рішуче «ні» евтаназії та асистованому самогубству

Раніше така можливість була виключно для тих людей, щодо яких існувало «раціональне передбачення природної смерті». Запропоновані зміни, натомість, включають людей, які можуть не перебувати в небезпеці близької смерті, але досягли стану «нестерпного фізичного чи психологічного страждання», спричиненого невиліковною хворобою чи інвалідністю.

Людяною відповіддю на страждання і вмирання є паліативна опіка та підтримка, а не асистоване самогубство, що є «навмисним убивством людини». Про це нагадують канадські ієрархи перед обличчям законодавчої ініціативи розширити доступ до евтаназії.

«Наша позиція залишається однозначною: евтаназія та асистоване самогубство є навмисним убивством людського життя, що порушує Божі заповіді; ці вчинки підточують нашу спільну гідність, стаючи на заваді сприйняттю, прийманню та супроводові тих, які страждають і вмирають. Крім того, вони підважують фундаментальний обов'язок, який лежить на нас, піклуватися про найслабших та уразливих членів суспільства», – йдеться у заяві Єпископської конференції Канади з приводу нещодавнього затвердження законопроекту, що розширює можливість отримання медичної підтримки в тому, щоби позбавити себе життя.

Ієрархи також нагадують про право на спротив сумління з боку медпрацівників, які виступають проти евтаназії та асистованого самогубства. «Буде неприйнятним, якщо їх змушуватимуть брати участь у вчинках, які їхнє сумління вважає морально неправильними». Тим більше, «безпосереднє вбивство людської особи ніколи не може вважатися обов'язком».

У цьому контексті звучить заклик розвивати паліативну опіку, що є корисною для фізичного, емотивного та духовного стану пацієнта, особливо якщо надається завчасно. Вона полегшує не лише біль і страждання, але й допомагає долати самотність та ізольованість, перемагати почуття втрати гідності та не почуватися тягарем для близьких. «Паліативна опіка, а не евтаназія чи асистоване самогубство є співчутливою та солідарною відповіддю на страждання та вмирання», – підкреслюється в заяві.

«Vatican News»

Апостольська столиця: ««Ні» благословенню зв'язків між гомосексуальними особами»

Конгрегація віровчення дала негативну відповідь щодо можливості уділення благословення парам, сформованим з осіб тієї самої статі: не йдеться про несправедливу дискримінацію, жодного судження щодо самих осіб.

Церква не має повноважень уділяти благословення союзам осіб тієї самої статі, яке, отже, «не може вважатися дозволеним». Про це заявила Конгрегація віровчення, відповідаючи на отримане прохання про роз'яснення сумнівів щодо цієї теми. Таким чином, не дозволено, аби священники благословляли гомосексуальні пари, які просять про своєрідне релігійне визнання свого союзу. Папа був поінформований та надав свою згоду на оприлюднення відповіді та супровідної пояснювальної зауваги за підписами префекта і секретаря Конгрегації кардинала Луїса Ладарії та архієпископа Джакомо Моранді.

Причиною заяви стали деякі ствердження та практики. Документ включається у рамки «щирого бажання приймати та супроводити гомосексуальних осіб, яким пропонуються шляхи зростання у вірі», відповідно до того, що визначене також і в напоумленні «Amoris laetitia», яке говорить про «необхідну допомогу, яку слід надати особам з гомосексуальною схильністю «для того, щоб зрозуміти та повністю здійснити Божу волю в своєму житті». Це вимагає також давати оцінку проектам і душпастирським пропозиціям, а між якими є й ті, що стосуються благословення союзів.

У тексті заяви Конгрегації бачимо розрізнення між особами та союзами. Негативна відповідь щодо благословення союзу не включає судження щодо окремих залучених осіб, яких слід приймати «з пошаною, співчуттям та делікатністю», уникаючи «будь-якого сліду несправедливої дискримінації», як вже стверджено в документах учительського уряду Церкви.

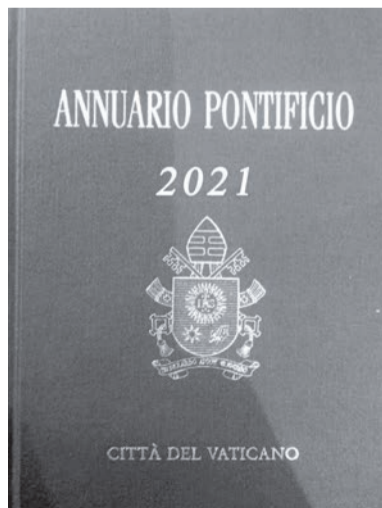
Які ж причини лежать в основі негативної відповіді? Перша стосується істини та цінності благословень, які є сакраментальними, таїнствами, тобто літургійними діями Церкви, тому вимагають, аби те, що благословляється, було «об'єктивно спрямованим на отримання та вираження благодаті, відповідно до Божих задумів, вписаних у створінні». Стосунки, також і постійні, які «передбачають сексуальні практики поза подружжям», тобто поза «нерозривним союзом між чоловіком і жінкою», відкритим на передавання життя, не відповідають цим «Божим задумам», хоч у таких стосунках можуть існувати «позитивні елементи». Це зауваження стосується не лише одностатевих пар, але також всіх союзів, які ведуть до сексуальних практик поза подружжям.

Ще одна причина негативної відповіді представлена ризиком помилкового прирівнювання благословення союзів між особами тієї самої статі до Таїнства подружжя.

Конгрегація доктрини віри уточнює, що відповідь на поставлені сумніви не включає уділення благословення «окремим особам із гомосексуальними схильностями, які виявляють бажання жити у вірності зі задумами, об'явленими Богом», проголошуючи водночас незаконними «будь-які форми благословення, схильного визнавати їхні союзи».

«Vatican News»

Нові статистичні дані про Католицьку Церкву

році їх було приблизно 1.329 млн, а в 2019 – 1.345. Але оскільки цей зріст, що становить 1,12%, є близьким до приросту світового населення (1,08%), то відсоток охрищених католиків у світі залишається на тому ж рівні – 17,7%.

В Африці католиків збільшилося на 3,4%, тим часом як приріст населення тут становив 2,7%. На азіатському та американському континентах збільшення кількості католиків також перевищило приріст населення (в Азії 1,3% порівняно з 0,9%; в Америці 0,84% порівняно з 0,69%). В Європі, натомість, спостерігається ледь помітне зменшення кількості католиків. В Океанії їхня кількість збільшилася на 1,1%.

Триває тенденція зменшення кількості кандидатів до священства: в 2018 році їх було 115.880, а в 2019 їхня кількість знизилася на 1,6 %, становлячи 114.058, найбільша кількість з яких мешкає Азії (33 821). Далі йде Африка (32 721), Америка (30 664), Європа (15 888) і, врешті, Океанія із 964 семінаристами.

«Vatican News»

Ватиканська друкарня видала нещодавно «Annuario Pontificio 2021» та «Щорічник статистики Церкви за 2019 рік», приготувані Центральним бюро статистики Церкви. «Щорічник статистики Церкви» за 2019 рік подає останні статистичні дані про Церкву на світовому рівні. Кількість католиків у світі зросла на 16 млн: у 2018

В Італії беатифікують черницю, яку вбили підлітки-сатаністи

В Італії проголосять блаженною Католицької Церкви сестру Лауру Майнетті, яку 21 рік тому вбили підлітки-сатаністи. Її беатифікація відбудеться 6 червня 2021 р. на стадіоні в К'явенні – місті, де черниця працювала з молоддю і де її жорстоко вбили, повідомляє Credo.

«Ця мученицька смерть увінчала все її життя, яке вона вірно віддала на служіння Богові», – зазначила для «Vatican News» постуляторка беатифікаційного процесу Франческа Консоліні. Цей злочин шокував Італію понад 20 років тому.

Неможливо було повірити, що за ним стояли три дівчини-підлітки, з якими раніше не було жодних проблем у вихованні. Вони походили зі звичайних сімей, їм нічого не бракувало. На слідстві дівчата зізналися, що, вбиваючи черницю, хотіли вшанувати сатану. Вони заманили сестру Лауру в пастку, вдаючи, що одна з них вагітна і потребує допомоги.

Постуляторка підкреслила: парадоксально, що зізнання убивць привели до відкриття беатифікаційного процесу. Дівчата розповідали – їх особливо вразило те, що коли вони завдавали дев'ятнадцять ножових ударів, черниця за них молилася і шепотіла слова пробачення.

«Сестра Лаура загинула, бо не могла і не хотіла відмовити в допомозі дівчині, яка розповіла їй про свої проблеми. Вона не підозрювала злого умислу. Вийшла з дому і пішла допомогти. Робила це згідно зі своїм життєвим гаслом, що треба згоряти для інших. Хотіла бути уважно й активно присутньою, щоби завжди бути в розпорядженні потребуючої молоді. Сестра казала, що найбільший дар – це відкрити Христа в іншій людині, й тому не варто обмежувати любов і щедрість. Вона – наша свята по сусідству, одна з багатьох, яких ми не помічаємо у щоденній метушні», – відзначила Франческа Консоліні.

Майбутня блаженна належала до згромадження Служниць Христа. Її сестри з монастиря в К'явенні кажуть: «Сестра Лаура жила, як свята, і померла, як мучениця».

Постуляторка її беатифікаційного процесу підкреслює, що послання убитої черниці дуже актуальне і сьогодні. «Вона вчить нас щоденної вірності, довіри до Бога і шукання Його в усьому, з глибоким переконанням, що Він завжди присутній у нашому житті, навіть якщо іноді ми цього не помічаємо», – каже Франческа Консоліні. Вона також додала, що мучениками не стають в одну мить. Це – плід всього життя. «Я переконана: якби сестра Лаура вижила, то з усіх сил намагалася б допомогти своїм кривдницям змінити життя і знайти Христа», – сказала вона.

Джерело: «Релігійна правда»

Великоднє послання «Urbi et Orbi» 2021 Папи Франциска

**Дорогі браття й сестри,
благодатної Пасхи!**

**Благодатної, святої і спокійної
Пасхи!**

*Сьогодні в кожній частині світу відлу-
нює звіщення Церкви: «Ісус, розп'ятий,
воскрес, як і сказав. Алілуя».*

Пасхальне звіщення не показує якийсь міраж, не виявляє якусь магичну формулу, не вказує на дорогу втечі перед обличчям важкої ситуації, яку переживаємо. Пандемія досі у розпалі, соціальна та економічна криза дуже важка, особливо для найбідніших, незважаючи на те, що є обурливим, що не припиняються збройні конфлікти та зростають збройні арсенали. Це – скандал сьогодення.

Перед обличчям, чи краще сказати, серед цієї складної дійсності Пасхальне звіщення у кількох словах вміщає подію, що дарує надію, яка не розчарує: «Ісус, розп'ятий, воскрес». Воно не говорить нам про ангелів чи привидів, але про людину, про чоловіка з тіла і кості, що має обличчя та ім'я: Ісус. Євангеліє засвідчує, що цей Ісус, розп'ятий за Понтія Пилата, бо сказав, що є Христом, Божим Сином, третього дня воскрес згідно з Писаннями та з тим, що Він Сам заповідав Своїм учням.

Це Розп'ятий, а не хтось інший, воскрес. Бог Отець воскресив Свого Сина Ісуса, бо Він до кінця сповнив Його волю спасіння: взяв на Себе нашу слабкість, наші рани, нашу ж смерть; витерпів наші болі, ніс тягар наших гріхів. Тому Бог Отець вивищив Його, і тепер Ісус живе назавжди, Він – Господь.

Свідки подають одну важливу деталь: Воскреслий Ісус носить сліди ран на руках, ногах і боці. Ці рани є вічною печаттю Його любові до нас. Кожен, хто переносить важке випробування тілом чи духом, може знайти притулок у цих ранах, отримати через них благодать надії, яка не розчарує.

Воскреслий Христос – надія для тих, які й досі страждають через пандемію,

для хворих і для тих, що втратили дорогу особу. Нехай же Господь дасть їм утішення та підтримає труди лікарів, медсестер і медбратів. Всі, особливо, найуразливіші, потребують допомоги та мають право на доступ до необхідного лікування. Це є ще очевиднішим протягом цього часу, коли всі ми покликані боротися з пандемією, а щеплення становлять суттєвий елемент цієї боротьби. Тому в душі «інтернаціоналізму вакцин» закликаю всю міжнародну спільноту до спільних зусиль, аби здолати запізнення в їх постачанні та сприяти взаємоподілові, особливо з найбіднішими країнами.

Воскреслий Розп'ятий є утішенням для тих, які втратили працю чи переживають серйозні економічні труднощі та позбавлені належного соціального захисту. Нехай же Господь натхне діяльність влади, щоб усім, особливо найбільш потребуючим сім'ям, було надано необхідну допомогу та належне утримання. Пандемія, на жаль, драматично помножила кількість бідних та відчай тисяч людей.

«Потрібно, аби бідні всіх форм бідності знову почали надіятися», – казав святий Іван Павло II під час своєї по-

дорожі на Гаїті. Тож саме до дорогого гаїтянського народу в цей день лине моя думка і моє заохочення, аби труднощі не пригнітили його, але щоб він дивився в майбуття з довірою та надією. І я б сказав, що моя думка особливо лине до вас, дорогі браття й сестри гаїтяни, я близький з вами і бажаю, аби проблеми остаточно вирішилися. Молюся за це, дорогі браття й сестри гаїтяни.

Воскреслий Ісус – надія також і для численної молоді, що була змушена провести тривалі періоди без навчання у школах чи університетах і без проведення часу з друзями. Всі ми потребуємо реальних людських стосунків, а не лише віртуальних, особливо у віці, коли формується характер та особистість. Ми чули про це минулої п'ятниці, під час Хресної дороги, приготованої дітьми. Я близький з молоддю усього світу, а в цей момент – особливо з молоддю М'янми, що докладає зусилля на користь демократії, дбаючи у мирний спосіб про те, щоб був почутий їхній голос, усвідомлюючи, що ненависть можна розсіяти тільки любов'ю.

Нехай же світло Воскреслого стане джерелом відродження для мігрантів, які втікають від війни та злиднів. У їхніх обличчях розпізнаємо спотворене та страждаюче обличчя Господа, що сходиться на Голготу. Нехай же їм не забракне конкретних знаків солідарності та людського братерства, що є завдатком перемоги життя над смертю, яку святкуємо цього дня. Дякую країнам, які великодушно приймають страждуючих, які шукають притулку, особливо Лівану та Йорданії, що приймають численних біженців, що втекли від сирійського конфлікту.

Нехай же ліванський народ, що переживає період труднощів і невпевності, досвідчить утішення Воскреслого Господа та отримає підтримку міжнародної спільноти в своєму покликанні бути землею зустрічі, співжиття та плюралізму.

Нехай же Христос, наш мир, змусить нарешті змовкнути гуркіт зброї в дорогій і скривавленій Сирії, де мільйони людей живуть тепер у нелюдських умовах, як також у Ємені, події в якому огорнуті вражаючою та обурливою мовчанкою, та в Лівії, де нарешті проглядається вихід із десятиріччя протистояння та кривавих сутичок. Нехай же всі заангажовані

сторони дійсно докладають зусилля для припинення конфліктів, щоб дати змогу виснаженим війною народами жити в мирі та розпочати відбудову своїх країн.

Воскресіння, природно, переносить нас до Єрусалиму. Для нього випрошуємо в Господа миру й безпеки (пор. Пс. 122), щоб він відповів на покликання бути місцем зустрічі, де всі могли би почуватися братами, де ізраїльтяни та палестинці віднайшли б силу діалогу для досягнення стабільної розв'язки, результатом якої будуть дві держави, що живуть поруч у мирі та добробуті.

В цей святковий день моя думка повертається також і до Іраку, який я з радістю відвідав минулого місяця, й молюся, щоб він і далі прямував дорогою примирення, на яку він ступив, аби здійснилася мрія Бога про гостинне та відкрите людство для всіх Його дітей.

Нехай же сила Воскреслого підтримає африканські народи, що бачать своє майбутнє нараженим на ризик внутрішнім насильством і міжнародним тероризмом, особливо в регіоні Сахелю та в Нігерії, як також у регіоні Тіграї і в Кабо-Дельгадо. Нехай же не припиняються зусилля в пошуках мирного вирішення конфліктів у пошані до прав людини та сакральності життя, за допомогою братерського та конструктивного діалогу в душі примирення та дієвої солідарності.

Надто багато війн і надто багато насильства ще й далі існують у світі! Нехай же Господь, який є нашим миром, допоможе нам здолати ментальність війни. Нехай же дасть полоненим під час конфліктів, особливо в східній Україні та в Нагірному Карабасі, неушкодженими й здоровими повернутися до своїх сімей, та натхне правителів у всьому світі спинити гонку нових озброєнь. Сьогодні, 4 квітня, припадає Всесвітній день заборони протипіхотних мін – підступних і жадливіх боєприпасів, які кожного року вбивають або калічать багатьох невинних людей і не дозволяють людству «разом ступати стежками життя, не боячись підступу знищення та смерті» (Іван Павло II, Angelus, 28 лютого 1999). Наскільки кращим був би світ без цих знарядів смерті!

Дорогі браття й сестри, також і цього року в різних місцях чимало християн святкували Пасху із великими обмеженнями та, іноді, навіть без можливості взяти участь у літургійних богослужіннях. Молімося, аби ці обмеження, як також будь-які обмеження свободи культури та релігії в світі, були усунені, щоб кожному було дано можливість вільно молитися і прославляти Бога.

Серед багатьох труднощів, які переживаємо, ніколи на забуваймо, що ми зцілені Христовими ранами (пор. 1 Пт. 2, 24). В світлі Воскреслого наші страждання преображені. Там, де була смерть, тепер є життя, де була жалоба – тепер є утішення. Пригорнувши хрест, Ісус надав сенсу нашим стражданням, тож тепер молимося, аби благодатні наслідки цього зцілення поширилися на весь світ. Благодатної, святої і спокійної Пасхи!

«Сказати Богові і Церкві «так» — це наслідувати Пресвяту Богородицю», — владика Володимир до ювілею хіротонії

На празник Благовіщення єпископ-помічник Львівської архієпархії Препосвященний Володимир (Груца) відсвяткував п'яту річницю своєї архиєрейської хіротонії. З нагоди цієї події в ексклюзивній розмові спілкуємося з архиєреєм про його досвід п'ятирічного служіння, пригадуємо сам день хіротонії, труднощі і перемоги. Спілкуємося також про таємницю покликання, важливість сказати Богові «так», єпископський досвід і плани на найближче майбутнє.

— Препосвященний владико Володимире, ось і перший ювілей Вашого архиєрейського служіння. Мимоволі згадується сам день 7 квітня 2016 року, який був дуже урочистим і ввійшов в історію Церкви, як день народження нового єпископа нашої для Львівської архієпархії. Що безпосередньо Вам найбільше запам'яталося з цього дня? Які хвилини можете пригадати з особливим трепетом?

— Найперше цей день мені запам'ятався тим, що на нашій Святоюрській горі було дуже велелюдно. Люди з'їхалися з різних куточків світу, зокрема, з моєї рідної Бойківщини, а також з Польщі, Австрії і Канади. День хіротонії був справді гарним святом нашої Церкви. Була також гарна сприятлива погода. Водночас на архиєрейській хіротонії присутніми були всі наші єпископи, оскільки напередодні ми мали Синод у Брюховичах. Зворушливим духовним пережиттям під час самої хіротонії було зачитування визнання віри в рамках самого обряду. В ньому дуже глибокі богословсько-догматичні тексти. Звичайно, що перед тим я їх аналізував і роздумував над ними, тож вони мені особливо запам'яталися. Також добре пам'ятаю фрагменти проповіді Блаженнішого Святослава, зокрема, порівняння, що життя єпископа є тим сувоєм, на якому Бог писатиме історію спасіння українського народу. А також від Патріарха звучало заохочення до радості. Звичайно, що було ще багато моментів, але вони через певне хвилювання чи концентрацію на істотне не закарбувалися у пам'яті.

— Ваша архиєрейська хіротонія відбулася на празник Благовіщення. Чому саме на це свято? Розкажіть, будь ласка, як в Церкві обирається день хіротонії? Майбутній єпископ сам обирає, чи йому пропонують дату?

— Якщо взяти мою особисту біографію, то з нагоди різних подій в мене ще не було таких Богородичних свят на ту чи іншу подію. Монаші облечини відбулися на празник Преображення, священниче рукоположення — на празник Петра і Павла. Празник Благовіщення також співпав гарно хронологічно, тому що хіротонія має відбутися до трьох місяців після проголошення священника номінатом на єпископа. Коли ми з митрополитом Ігорем разом розмірковували над датою, то зійшлися власне на дату празника Благовіщення Господнього. Тоді цю дату запропонували Блаженнішому Святославу, на яку він радо погодився.

Вибір на єпископа приніс не лише зміну місця мого перебування, але також зміну стилю всього мого життя. Бо до цього я вів монаший спосіб життя в монастирі, де ми мали певний розпорядок, а також практикували певну духовність.

В контексті приготування хіротонії я часто думав над словами праведного Митрополита Андрея, які були ним озвучені після обрання єпископом: «Я вийшов з монашої келії, але монахом не перестаю бути і монашого каптура — цього великого символу професії, яка є моєю славою та щастям, — не скидаю».

В архиєрейському служінні є інші масштаби, зовсім інший стиль життя та виклики. Завжди мене в цьому об'єднує одне слово — служіння. Де би ти не був, ти повинен послужити людям, які є довкола тебе. В цьому я багато навчився від нашого митрополита Ігоря, який завжди бачить нашу місію у служінні. Насамперед ми маємо послужити. Лише у світлі служіння і спасіння людських душ намагаємося приймати рішення і полагатимемо справи.

— Щоб стати єпископом, треба сказати Богові «так». І на важливість Вашого «так» для Христової Церкви наголосив Блаженніший Святослав під час проповіді в день хіротонії. Які зміни у Ваше життя за цих 5 років принесло Ваше «так», яке Ви сказали тоді, у 2016 році? Чим для Вас стало це «так»?

— Сказати Богові і Церкві «так» — це наслідувати Пресвяту Богородицю. Вона теж мала свої побоювання і сумніви. Були речі, які переважували її розуміння. Єпископське «так» — це не є лише гарна церемонія чи літургійний обряд. Говорити «так» Богові і Церкві треба щоденно. Щодня зранку, коли прокидаємося, треба сказати: «Так», я вже повинен ставати». Воно супроводжує нас на кожному кроці нашого життя. Звичайно, що не завжди вдається говорити «так», і часом говорю «ні». Тоді йду до сповіді, де перепрошую Бога і постановляю поправитися. Таким є наш шлях на землі.

— Також Блаженніший Святослав під час проповіді наголосив на трьох основних завданнях єпископа: освячувати Божий народ, проповідувати Євангеліє і управляти Божим людом. Як Вам вдається з ними справлятися? Що є найважче, а що найлегше? Який урок і досвід є для вас найважливішим?

— У завданні про освячення Божого люду, перш за все, пам'ятаю, що я також є людиною і потребую власного освячення. Це дуже важливий момент, тому що освячення — це не лише сервіс для когось. Це також твоє особисте життя. Ніхто не ліквідував для нас обов'язку чи привілею бути людиною і християнином.

Що стосується проповіді, то це завжди було і є харизмою редemptористів. Тим більше, що святий апостол Павло говорить, що горе йому, якщо би він не проповідував Євангеліє (пор. 1 Кор. 9,16).

Важче справлятися з управлінням Божим людом. Особливо важко зрозуміти певні межі, де ти повинен бути більш вимогливим, більш суворішим, але також і до себе, а де є дійсно служіння. Тобто де людина потребує милосердя, більшої уваги. На жаль, з цим не завжди можу собі давати раду. Дуже боюся, щоб когось не зранити. Тим більше, що ми не є тут якимись чиновниками чи експертами релігії, які повинні кимось керувати. Кінцева наша

ціль у всьому, зокрема, у нашій курії — це спасіння людей. Як наших співпрацівників, так і всіх вірних нашої архієпархії. Знову ж таки — управляючи ними, ми служимо для них. А також всім, кого зустрінемо.

— П'ять років тому в інтерв'ю для Департаменту інформації УГКЦ Ви зазначили, що Ваше покликання є Божою таємницею, яку відкриватимете впродовж життя. Що вже вдалося відкрити за перші 5 років? А що ще залишається для Вас загадкою?

— Напевно, на все треба дивитися з перспективи історії. В моєму житті було дуже багато таких таємниць, несподіваних моментів. Пригадую, коли я вже повернувся з навчання в Австрії, тоді впродовж трьох років звершував служіння у монастирі святого Альфонса у Львові. Потім мене скерували на служіння до монастиря св. Герарда у Кохавині. Цього скерування я також не відразу зрозумів. Лише зараз я усвідомив, що пішов на лоно живої природи під опіку кохавинської Матері Божої, де у свій спосіб Бог готував мене до сьогоденного служіння. Не завжди можу зрозуміти те, що зараз стається і для чого воно сталося. Очевидно, що певний час буду відкривати. Більшість всього, напевно, будемо разом відкривати у вічності.

— Оглядаючись на 5-річний досвід, як би Ви охарактеризували, що означає бути єпископом? Як Ви собі це уявляли 5 років тому? А як розумієте сьогодні? Чи виправдалися Ваші очікування на даному етапі?

— П'ять років тому я собі подумав, що треба буде дуже багато слухати. Оскільки єпископство було для мене чимось цілком новим. Важливо було слухати, чого очікує Божий народ. У великій мірі до нині це не змінилось.

Що мені є прикро? Коли є зранені людські життя, а я не можу нічого змінити і чимось реально допомогти. Звичайно, що несучи ці зранення у молитві до храму. Для людини також важливим моментом є, щоб її просто вислухати. Часто люди й не очікують особливих відповідей. Вони хочуть, щоб їх зрозуміли і почули. Велику радість мені приносить звершення Таїнства Покаяння. Після годинних сповідей мене опанувала невимовна радість, тому що я був свідком дотику Божого милосердя до людських душ. Я думаю, що ці виклики будуть і далі нас супроводжувати.

— Чи можете пригадати курйозні історії чи випадки з єпископського життя, які Вам запам'яталися найбільше?

— Таких історій є чимало і більшість із них пов'язана з моментами, коли люди не впізнавали в мені єпископа. Наприклад, коли перед хіротонією я переселився на Святоюрський пагорб і прогулювався митрополичими садами, то мене зустрів

охоронець і каже: «Прошу пана, тут не можна ходити, будь ласка — на вихід». Я йому кажу, що буду тепер тут жити. Він каже, що зрозуміло, значить, в церкві Юра матиму якусь роботу (сміється владика).

Якось під час виїзду на празник прийшов завчасно і сів собі на горне сидалище. До мене прибіг один з вівтарників і сказав, що парох там забороняє сідати, бо це місце є призначене для єпископа.

Також прийшов до одної церкви на освячення дзвонів. Знову ж таки — завчасно. В різниці спілкувався з вівтарниками, аж тут до нас прибігає паламар і каже до нас, щоб ми не стояли, бо треба йти єпископа зустрічати.

А ще в одному селі, йшовши під гору, зустрів бабцю, взяв її під руку і допоміг трохи вийти. Бабця каже: «Яка я щаслива, бо сьогодні приїде єпископ, то я ще єпископа побачу».

Також пригадую, як колись служив Святу Літургію для дітей і окроплював їх свяченою водою, а один хлопчик витягнув парасольку і прикрив себе.

Мав також пригоду з панагією. Був на празнику і під час одягання дав одній бабці потримати панагію. Вона подумала, що треба буде тримати її цілу Літургію, і віддала відразу одному зі священників. А в Страдці теж дав одній особі потримати панагію, а вона відразу пішла по церкві — люди хотіли діткнути її панагію. Згодом повернулася до мене.

А під час прогулянки Львовом зайшов до одного храму і запитав, чи є черговий священник. Паламар відразу каже, що певно, хочу до сповіді. Побіг і привів сотрудника.

Знову ж таки, під час прогулянки Львовом прийшов до одної церкви, а прибиральниця каже, що зараз закрито, і запросила на екскурсію, яка була в 16 год.

По дорозі вступив в один з районних храмів у вишиванці. Там якраз зустріч проводила молитовна спільнота. Люди почали мене розпитувати, звідки я є і до якої церкви ходжу. Так я їм кажу, що в будні дні ходжу до собору св. Юра, а в неділю — як вийде (сміється).

— Цікава реакція людей... Владико, зрозуміло, що в умовах пандемії важко щось планувати. Проте все ж життя триває і Церква розвивається. Вже на завершення нашої розмови поділіться, будь ласка, які маєте плани на найближчий час?

— Яким би не був час, Бог є в історії світу і має вплив на перебіг історії. Він нам у цьому товаришує. Найбільшим планом є формувати в собі щораз більшу довіру до Бога.

Наступна річ — це удосконалення і зміцнення нашої командної праці курії, щоб ми мали відчуття однієї родини. А також старатися зрозуміти людей, які є у віддалених селах нашої архієпархії і потребують духовної опіки. Бо дуже часто храм є єдиним місцем у селі, куди люди можуть прийти за допомогою. Вона також має своє багатогранне завдання.

— Препосвященний владико Володимире, щиро дякую Вам за цікаву розмову в часі Вашого першого архиєрейського ювілею. Принагідно вітаємо Вас з п'ятиріччям єпископського служіння! Нехай при неустанній опіці Матері Божої Господь і надалі завжди провадить Вашими кроками!

Розмовляла Христина Кутнів
Преслужба курії
Львівської архієпархії УГКЦ

Глава УГКЦ про нове бачення Церкви: «Ми мусимо зійти зі своїх п'єдесталів і обмити людські рани»

До десятиліття свого урядування Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав під час прямого ефіру «Разом у майбутнє» висловив бачення нової візії УГКЦ.

«Згадуючи цими днями події останніх десяти років, які Церква пережила після останнього виборчого Синоду, і підсумовуючи плоди нашої загальноцерковної стратегії 2020 «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом», ми, природно, дякуємо Господу Богу за все те, що від Нього отримали. Та водночас хочемо поглянути в майбутнє, подумати, як нам далі жити, куди рухатися», – сказав Предстоятель.

Глава УГКЦ переконаний, що для того, щоб могли правильно відчитати Боже-ственну стратегію щодо нашої Церкви, важливо послухати голос Святішого Отця, який говорить про те, що цю стратегію ми можемо здійснити в ключі душпастирського навернення.

«Іти»

Ісус Христос каже: «Ідіть!» «Душпастирське навернення необхідне для того, – каже Глава Церкви, – щоб Церква, як місія-на спільнота, вийшла поза церковні мури в сучасний світ, не щоб його засудити, а щоб у Христі його спасти. Ми повинні змінювати стиль, спосіб комунікації і спільної дії. Найважливішим у цьому новому способі душпастирського навернення вважаю ось такий рух – від шукання почесей до лікування ран сучасного людства».

Ми часом підсвідомо, каже Предстоятель, вбачаємо в нашій ролі, у нашому способі церковної присутності в суспільстві

присутність «князів Церкви».

«Гадаю, у сучасному світі треба відійти від такої позиції і рухатися до чогось іншого. «Іти» в сучасному світі означає зійти з п'єдесталів, не шукати собі почесей і привілеїв, спуститися з наших уявних висот князів, принців, щоб послужити сучасній людині. Це стосується і єпископів, і священників, і монахів та монахинь, і учасників різних церковних рухів та мирянських спільнот. Нам потрібно зійти з наших п'єдесталів, щоб наблизитися до ран сучасної людини, які часто сповнені болем, кров'ю і гноєм. Ми повинні ці

рани обмити та очистити», – переконує духовний лідер.

«Навчати»

Далі Христос каже, щоб ми навчали. Навчати, вважає він, – це не значить наказувати силою влади, повчати менторським тоном, як усі інші мають жити, картати тих, хто живе не так, як нам хотілося б.

«Ми повинні, – наголосив Блаженніший Святослав, – зійти з такого п'єдесталу ментора, карателя, суворого учителя з указкою в руках і стати поруч із сучасною людиною як ті, що навчають на власному прикладі, переконують силою особистого свідчення,

не примушують владою, а захоплюють особистою вірою, позицією Христового учня. Лише в такий спосіб ми можемо навчити і зробити учнями інших».

«Христити»

Наступний крок, який пропонує Глава УГКЦ, – Ісус Христос каже: «Ідіть... і навчайте всі народи, християчи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа».

«Христос посилає нас навчати не для того, щоб люди більше знали, а щоб їх христити. Церква, як таїнственний організм, таїнственне тіло Ісуса Христа, не може не уділяти Святих Таїнств. Ми маємо чим обмити і залікувати людські рани, які завдані гріхом і з яких витікають потоки крові та гною. Цими ліками є Таїнства Христової Церкви», – наголошує Блаженніший Святослав.

За його баченням, Церква повинна пройти певне навернення від уявлення про те, що Церква – це своєрідна фінансова корпорація, яка шукає земні засоби для свого існування, забезпечення своїх потреб і на їх основі планує свою витратну діяльність.

«Таке мислення цілком чуже Церкві, яка не має своїх лобістських інтересів. Церква – це спільнота солідарності, у якій усі її члени покликані обмінюватися своїми дарами. Найбільшим багатством нашої Церкви є люди! І кожен, хто приходить до спільноти Церкви, має завдання віддати всі свої таланти на служіння ширшій спільноті, бо тільки в такий спосіб зможе їх розвинути і помножити», – наголосив Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Погляд із Риму на 10 років служіння Глави УГКЦ

Протягом 10 років Блаженніший Святослав очолює Українську Греко-Католицьку Церкву – найбільшу зі Східних Католицьких Церков свого права. Про це з «римської перспективи» розповідає один із провідних ватиканістів і фахівців Східної Європи Андреа Гальярдуччі.

Мабуть, те, що УГКЦ – глобальна Церква, стало зрозуміло під час міждикастерійної зустрічі, яку Папа Франциск провів у Ватикані в липні 2019 року з митрополитами Синоду УГКЦ – найбільшою із 23-х Церков свого права. Саме тоді стало очевидно, що справді йшлося про Церкву східного обряду, коріння якої перебуває в історії та традиціях України, хоча єпископи походили з чотирьох різних континентів. Їх покликали до Риму, щоб говорити про їхній народ. Кожному було доручено представляти свою Церкву у світі. Ця зустріч виникла з ідеї Блаженнішого Святослава.

25 березня Блаженніший Святослав відсвяткував 10-річчя свого служіння як Глава і Отець Української Греко-Католицької Церкви. Зараз йому – 50 років (його обрали, коли йому було лише 40!). Це відбулося ще до обрання Папи Франциска, але за Божим задумом на той час він був в Аргентині, де потоваришував із кардиналом Хорхе Марія Бергольо – архієпископом Буенос-Айреса. До Глави УГКЦ із великою пошаною ставився і Папа Бенедикт XVI, який підтвердив його обрання, незважаючи на дуже молодий за куріальними мірками вік.

Міждикастерійна зустріч стала кульмінацією невтомної праці Блаженнішого Святослава. Передусім, йдеться про його інституційну діяльність, спрямовану на зміцнення зв'язків зі Святим Престолом. Присутність Української Греко-Католицької Церкви в Римі ставала все більш помітною та активною. Була використана кожна можливість для зустрічей. Як тільки з'являлася нагода, Глава УГКЦ брав участь у пленарних засіданнях різних дикастерій Римської курії, членом яких він є, використовував кожен можливість розповісти папам про ситуацію в Україні, а також багато працював над питанням юрисдикції своєї Церкви, не приховуючи своєї мрії про статус патріархату для неї – ідеї, яку рішуче висловив його попередник кардинал Йосиф Сліпий.

Йдеться не лише про особисту мрію Блаженнішого Святослава, а про прагнення усієї Української Греко-Католицької Церкви, котра отримала статус Верховного архієпископства за Папи Павла VI, який приділяв їй особливу увагу і навіть особисто відкрив дім українських греко-католиків у Римі – собор Святої Софії.

З початком Майдану, Революції гідності 2013 року, Глава УГКЦ примножує свої міжнародні зобов'язання. Він підтримує свою націю, та насамперед – конкретних

людей. «Наша Церква – зі своїм народом», – часто пояснює він. Блаженніший Святослав активно взаємодіє з іншими Церквами й конфесіями, присутніми в Україні, при кожній нагоді розповідає світові про російську агресію та водночас просить про надання гуманітарної допомоги. Його старанням реалізовано ініціативу «Папа для України» (загальноєвропейська акція збору коштів у 2017 році для допомоги населенню України, яке постраждало від війни), відбуваються візити представників Святого Престолу до України (кардинал П'єтро Паролін, кардинал Сандрі). Блаженніший Святослав, зокрема, активно дбає про забезпечення необхідної душпастирської опіки українських військових.

А тим часом його голос на міжнародному рівні став авторитетним і до нього прислухається не лише Святіший Отець. Зміцнюючи та встановлюючи все нові зв'язки зі Святим Престолом, Предстоятель УГКЦ засвідчив глобальність своєї Церкви. Зрештою, це був традиційний вибір. Бо коли Українська Греко-Католицька Церква, яка вважає Константинополь своєю Церквою-матір'ю, вирішила приєднатися до Риму, вона це зробила саме з огляду на його вселенськість.

Зрештою, з Блаженнішим Святославом великою мірою звершився великий план митрополита Андрея Шептицького, який першим зрозумів, що УГКЦ може бути глобальною Церквою, і необхідно працювати над тим, щоб це сталося.

Тут варто згадати Блаженнішого Любомира Гузара, якому вдалося повернути осідок Верховного архієпископства зі Львова до Києва. Зі Львова, де відбувся псевдособор 1946 року, який намагався знищити Українську Греко-Католицьку Церкву, до Києва, до центру країни. Очевидно, щоби бути глобальними, потрібно рухатися до центру. Після кардинала Гузара, який зрікся престолу за два роки до Бенедикта XVI, застосувавши фактично ту можливість, якою згодом скористався Папа Римський, Верховним архієпископом було обрано єпископа Святослава Шевчука, який з центру України попровадив УГКЦ все ближче до Риму – вселенського центру християнства, та до повного міжнародного виміру.

У своєму плані на майбутнє Блаженніший Святослав звертає увагу на заклик Святішого Отця Франциска щодо душпастирського навернення, оскільки «Церква, як місіяна спільнота, повинна вийти за межі церковних стін у сучасний світ, – не для того, щоб засудити його, а щоби спасти світ у Христі». Глава УГКЦ вважає необхідним «змінювати стиль, спосіб комунікації і спільної дії. Найважливішим у цьому новому способі душпастирського навернення вважаю ось такий рух – від шукання почесей

до лікування ран сучасного людства».

«Іти в сучасний світ, – вважає він, – означає зійти з п'єдесталів, не шукати собі почесей і привілеїв, спуститися з наших уявних висот князів, принців, щоб послужити сучасній людині. Це стосується і єпископів, і священників, і монахів та монахинь, і учасників різних церковних рухів та мирянських спільнот. Нам потрібно зійти з наших п'єдесталів, щоб наблизитися до ран сучасної людини, які часто сповнені болем, кров'ю і гноєм. Ми повинні ці рани обмити й очистити».

І для цього він вказав спосіб навчання, яке треба провадити: «Це не значить наказувати силою влади, повчати менторським тоном, як усі інші мають жити, картати тих, хто живе не так, як нам хотілося б».

За його баченням, Церква повинна пройти певне навернення від уявлення про те, що Церква – це своєрідна фінансова корпорація, яка шукає земні засоби для свого існування, забезпечення своїх потреб і на їх основі планує свою витратну діяльність. «Таке мислення цілком чуже Церкві, яка не має своїх лобістських інтересів. Церква – це спільнота солідарності, у якій усі її члени покликані обмінюватися своїми дарами. Найбільшим багатством нашої Церкви є люди! І кожен, хто приходить до спільноти Церкви, має завдання віддати всі свої таланти на служіння ширшій спільноті, бо тільки в такий спосіб зможе їх розвинути та помножити».

З 10-річчям служіння Глави УГКЦ закінчується і десятирічний план «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом» – пастирська стратегія, прийнята на період 2011-2020 років. За ці 10 років Блаженніший Святослав проголосив Катехизм «Христос – наша Пасха» – перший Катехизм Церкви східного обряду, та освятив патріарший собор Воскресіння Христового в Києві, побудований за 12 років.

Українська Греко-Католицька Церква зростає: проголошено три нові митрополії (Львівську, Івано-Франківську і Тернопільсько-Зборівську), засновано нові єпархії: Кам'янець-Подільську, Чернівецьку, Ольштинсько-Іданську; екзархати у Франції та Великій Британії стали єпархіями, а в Бразилії постала митрополія УГКЦ. Був також створений екзархат в Італії – територіальна одиниця зі 70 тисяч вірних, організована у 145 громад.

За останні 10 років в УГКЦ хіротонізовано 17 нових єпископів і близько 200 священників, 52-х з яких особисто висвятив Блаженніший Святослав. За цей час Глава УГКЦ відвідав усі єпархії в Україні та на поселеннях.

Словом – це 10 років великої діяльності, які вивели Українську Греко-Католицьку Церкву на міжнародну арену.

Переклад з італійської Секретаріату Глави УГКЦ у Римі

П'ять важливих спогадів за п'ять років архиєрейського служіння владика Володимира

7 квітня єпископ-помічник Львівської архієпархії Препосвященний Володимир (Груца) відзначив п'ятиріччя архиєрейського рукоположення. З цієї нагоди пропонуємо вашій увазі підбірку важливих спогадів з п'ятирічного архиєрейського служіння владика Володимира.

1/5 Як владика Володимир дізнався про те, що стане єпископом?

«11 грудня 2015 року ми з новиками рубали чагарники в

Кохавині і навіть пекли картоплю. Я на хвилину зайшов до келії і побачив, що мені телефонує незнайомий номер. Це був Блаженніший Святослав на зв'язку, який повідомив, що Папа поблагословив рішення Синоду обрати мене єпископом. На той момент це ще була таємниця до проголошення. Ми також мали ще певну розмову в деталях. На той момент я такого не очікував і навіть не думав про єпископство. Такі думки могли бути в період дитинства, коли ми здебільшого наївно кимось себе уявляли», – поділився Препосвященний Володимир.

2/5 Як Препосвященний Володимир обрав символіку архиєрейського герба?

«Після мого проголошення на єпископа я звернувся до пана Андрія Гречила. В нас розпочалася дискусія про те, що би там мало бути зображено. Мені йшлося про те, щоб на гербі був символ Згромадження редемптористів, мого покровителя і моєї родинної території. Особливо мені розходилося, щоб на гербі була ікона Матері Божої Неустанної Помочі», – зазначив у своїх спогадах Препосвященний Володимир і зауважив, що з питанням зображення ікони Богородиці виникло чимало дискусій, оскільки зображення ікони на гербі не відповідає засадам геральдики, а розмір ікони не вміщувався до герба. На його переконання, це свідчить про багатогранність постаті Богородиці.

Архиєрей також поділився, що з цієї дискусії зробив два висновки щодо Пресвятої Богородиці: перше, що дівиче дітородження було проти законів природи, а друге, що постать Богородиці є настільки багатогранною, що ми не можемо її збагнути, бо не влазить в наш розум чи наші певні раціональні рамки.

Загалом праця над гербом тривала до місяця часу. Своїм

самперед, і ми разом переживали радість за нашу Церкву. Напередодні хіротонії, ввечері 6 квітня, під час Великого Повечір'я, відбувся обряд найменування. Якраз перед цим ми мали Синод у Брюховичах. На найменування поверталися зі Синоду і приїхали дуже щільно перед самою 18-ю годиною. Добре, що не запізнилися.

З іншої сторони, в цьому був позитив, бо не мав часу переживати і думати про те, як все відбудеться. Також великим позитивом було те, що присутніми були всі наші владика, які безпосередньо брали участь у Синоді. Це я добре запам'ятав, бо в сам день архиєрейської хіротонії є визнання віри. Там є важкі богословсько-догматичні тексти. Мені запам'яталася їхня глибина. Відразу після хіротонії життя так закрутилося, що не звернув особливої уваги на зміни і виклики нового служіння. Знав, що маю робити, і не думав, чи це важко, а чи легко. Йшов служити і виконувати свої обов'язки» (записано зі спогадів Препосвященного Володимира).

3/5 Як відбулася підготовка до архиєрейської хіротонії і саме рукоположення на єпископа?

«Підготовка до хіротонії тривала від самого проголошення мене єпископом, яке відбулося 14 січня, до Благовіщення. Найважливішим моментом у підготовці було замовити архиєрейські ризи, мантію і приготувати текст чину архиєрейського наречення та хіротонії. Пошиття риз вимагало багато різних примірок. Тексти необхідно було вчитати, видрукувати і вписати в них святих, а також певні особисті дані. Це забрало найбільше часу. Зі самого дня архиєрейської хіротонії мені запам'яталося, що було дуже багато людей, які прийшли не особисто до мене, а на архиєрейську хіротонію на-

4/5 Спогад про звершення таїнства рукоположення дияконів та пресвітерів

«Кожне рукоположення є особливим моментом як для святих, так і для того, хто є рукоположеним.

Варто зауважити, що я можу звершувати рукоположення лише з виразного благословення і делегації митрополита Ігоря. Тому що він є правлячим архиєреєм, що означає, що саме він приймає кінцеве рішення. Відтак може мені делегувати рукоположити ту чи іншу особу в дияконський чи священничий стан.

Напередодні стараюся до цієї події приготуватися. Докладно

читаю біографію цієї людини, щоб більше про неї довідатися. Чи навіть при можливості обговорити з цією людиною місце рукоположення чи час. Можливо, хтось має якісь побажання, то радо стараюся їх врахувати, якщо вони співпадають з моїм графіком», – наголошує владика Володимир.

Роль святих є також посередньою в певній мірі, бо на молитві дияконського рукоположення є такі чудові слова: «... бо не від покладання моїх рук, але завдяки наявності багатьох Твоїх щедрот дається благодать тим, що в Тебе достойні».

«Тобто діє Бог, а єпископ є лише посередником. Хоч без нього не може відбутися рукоположення. Звичайно, що завжди зауважую певне хвилювання в тих чи інших осіб, бо це також

для них є емоційним моментом, до якого вони довгий час йшли», – додав єпископ-помічник Львівської архієпархії.

«Мені дуже важливо, щоб це було також їхнім святом і їхньої родини», – наголосив протосинкел Львівської архієпархії (записано зі спогадів Препосвященного Володимира).

Зазначимо, що за 5 років архиєрейського служіння Препосвященний Володимир звершив 74 рукоположення: дияконських – 35 і священників – 39.

5/5 Спогад про кумедні випадки з архиєрейського служіння

«Таких історій є чимало і більшість із них пов'язана з моментами, коли люди не впізнавали в мені єпископа», – зазначає архиєрей. – Наприклад, коли перед хіротонією я переселився на пагорб і прогулювався митрополічними садами, то мене зустрів охоронець і сказав: «Прошу пана, тут не можна ходити. Будь ласка, на вихід!» Я йому кажу, що буду тепер тут жити. Він каже, що зрозуміло: значить, в церкві Юра матиму якусь роботу.

Якось під час виїзду на празник приїхав завчасно і сів собі на горне сідалище. До мене прибіг один з вівтарників і сказав, що парох там забороняє сідати, бо це місце є призначене для єпископа.

Також приїхав до однієї церкви на освячення дзвонів. Знову ж таки завчасно. В ризниці спілкувався з вівтарниками, аж тут до

нас прибігає паламар і каже до нас, щоб ми не стояли, бо треба йти єпископа зустрічати.

А ще в одному селі, йшовши під гору, зустрів бабцю, взяв її під руку і допоміг трохи вийти. Бабця каже: «Яка я щаслива, бо сьогодні приїде єпископ, то я ще єпископа побачу».

Також пригадую, що колись служив Святу Літургію для дітей і окроплював їх свяченою водою. Один хлопчик витягнув парасольку і прикрив себе.

Мав також пригоду з панагією. Був на празнику і під час одягання дав одній бабці потримати панагію. Вона подумала, що треба буде тримати її цілу Літургію, і віддала відразу одному зі священників. А в Страдці теж дав одній особі потримати панагію. А вона відразу пішла по церкві, бо люди хотіли диткнути її. Згодом

повернулася до мене.

А під час прогулянки Львовом зайшов до одного храму і запитав, чи є черговий священник. Паламар відразу припустив, що хочу до сповіді. Побіг і привів священника.

Знову ж таки, під час прогулянки Львовом прийшов до однієї церкви, а прибиральниця каже, що зараз закрито, і запросила на екскурсію, яка була в 16 год.

По дорозі вступив в один з районних храмів у вишиванці. Там якраз зустріч проводила молитовна спільнота. Люди почали мене розпитувати, звідки я є і до якої церкви ходжу. Та я їм кажу, що в будні дні ходжу до собору св. Юра, а в неділю – як вийде.

Довідка: 14 січня 2016 року Папа Франциск дав свою згоду на канонічний вибір ієромонаха Володимира Груци єпископом-помічником Львівської архієпархії, який здійснив Синод Єпископів УТКЦ, і надав йому титул єпископа Багани. Єпископська хіротонія відбулася 7 квітня 2016 року в Архикафедральному соборі святого Юра у Львові. Головним святиелем нового єпископа був Отець і Глава УТКЦ Блаженніший Святослав, співсвятиелями – Митрополит Львівський Ігор та єпарх Самбірсько-Дрогобицький Ярослав.

Пресслужба курії Львівської архієпархії

Папа: Данте – пророк надії та поет милосердя

У 1321 році в італійському місті Равенна відійшов у вічність Данте Аліґ'єрі. Незважаючи на те, що з того часу минуло 700 років, цей видатний поет та письменник і досі промовляє до нас, сучасних людей, запрошуючи наслідувати його на шляху до щастя, тобто вічної Божої любові. Про це пише Папа Франциск в Апостольському листі «*Candor lucis aeternae*» («Сяйво вічного життя»), опублікованому 25 березня 2021 р., в урочистість Благовіщення Господнього.

Дата публікації цього листа не є випадкова: як пояснює Святіший Отець, таїнство Воплочення, що зароджується з Маріїних слів "Ось я" є «справжньою серцевиною натхнення та суттєвим ядром» всієї «Божественної комедії», що здійснює «обожествлення» або «чудесний обмін» між Богом, який «входить в нашу історію, стаючи тілом», та людством, «прийнятим в Бозі, в якому знаходиться справжнє щастя».

ВСЕЛЕНСЬКІ АРХИЄРЕЇ ПРО ДАНТЕ

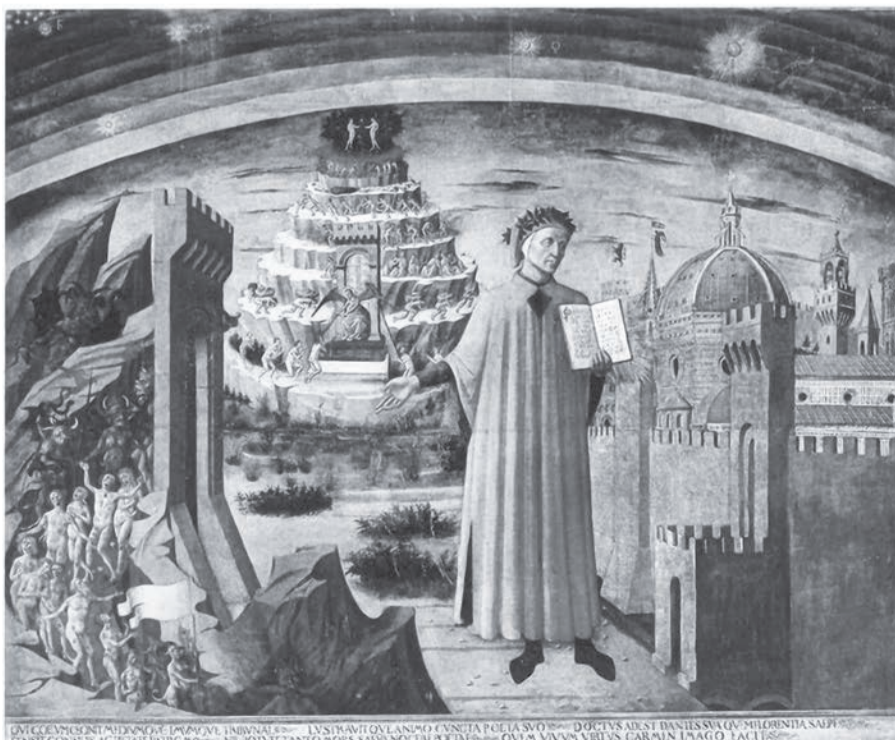
Апостольський лист складається з дев'яти параграфів і відкривається коротким екскурсом висловлювань Вселенських Архієреїв про Данте: у 1921 році, з нагоди 600-річчя його смерті, Папа Венедикт XV присвятив флорентійському поетові енцикліку «*In graeclara summozum*», у якій зазначив, що він належить Церкві, бо його праця черпає «могутній порив натхнення» з християнської віри. У 1965 році святий Павло VI написав Апостольський лист «*Altissimi cantus*», у якому підкреслив, що «Божественна комедія» є «універсальною», бо «охоплює небо і землю, вічність і час» та має «перетворюючу» мету, тобто «здатна кардинально змінити людину і провадити її від гріха до святості».

Папа Монтіні вказує також на такі важливі для Данте поняття як «ідеал миру» та «осягнення свободи», що, звільняючи людину від зла, веде її до Бога. Двадцять років пізніше, у 1985 році святий Іван Павло II підкреслив інший термін «Божественної комедії» – слово «*transumanare*», що означає долати людські обмеження, аби наблизитися до божественного. У своїй першій енцикліці «*Deus caritas est*» (2005) Папа Венедикт XVI підкреслює, що оригінальність поеми Данте – це «новизна любові, що спонукала Бога прийняти людське обличчя і серце». Папа Фран-

циск пригадує також свою першу енцикліку «*Lumen fidei*», опубліковану в 2013 році, в якій цитує флорентійського поета для того, аби описати світло віри як «іскру, полум'я та зірку на небі», що сяє в людині.

«БОЖЕСТВЕННА КОМЕДІЯ» – СПАДЩИНА ВІЧНИХ ЦІННОСТЕЙ

Далі автор Апостольського листа «*Candor lucis aeternae*» ділиться думками про життя Данте, визначаючи його як «парадигму людського стану» й підкреслюючи «актуальність і довговічність» його творчості, що «завдяки красі поезії змогла виразила глибину таємниці Бога і любові». Ця творчість, за словами Папи, є «невід'ємною частиною нашої культури, нагадує нам про християнське коріння Європи та Заходу та представляє спадщину ідеалів та цінностей», які до сьогодні пропонує Церква та громадське суспільство як «основу людського співіснування» для того, аби «визнавати одне одного братами й сестрами». Життя Аліґ'єрі, батька італійської мови та літератури, позначене «болісною меланхолією» паломника та вигнанця, що завжди перебуває в дорозі, не лише зовні, бо змушений покинути рідне місто, але й внутрішньо, у пошуках мети. Саме ця перспектива, як пояснює Святіший Отець, допомагає побачити дві основні осі «Божественної комедії»: з одного боку, «бажання, притаманне людській душі», а з іншого – «щастя від споглядання Любові, що є Богом».

Співець людського прагнення щастя Данте ніколи не впадає у відчай, і тому він є «пророком надії»: своєю творчістю він спонукає людство звільнитися від «темного лісу» гріха, аби знайти «правильну дорогу» і, таким чином, досягнути «повноту життя в історії» та «вічне блаженство в Бозі». Отож, він має «пророчу місію», яка не уникає засудження і критики на адресу тих віруючих та Пап, які перетворюють Церкву на знаряддя особистого інтересу. Але як «співець людського прагнення» щастя, Аліґ'єрі може побачити «навіть у найжалогідніших і найжахливіших постатях» прагнення кожного ступити на шлях і прямувати вперед, «поки серце не знайде спокою і миру в Бозі».

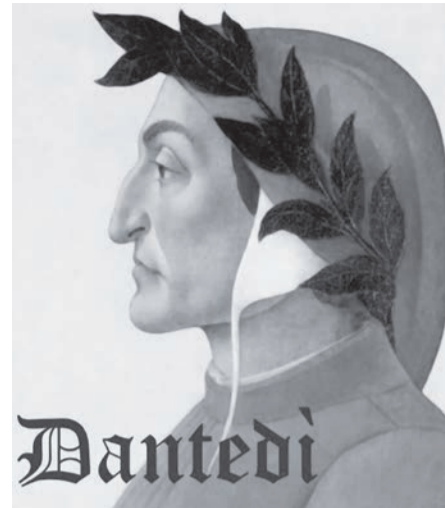
ПОЕТ БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ

Шлях, на який вказує Данте, як пояснює Папа Франциск, «реалістичний і можливий» для всіх, оскільки «Боже милосердя завжди пропонує можливість змінитися і повернутися». У цьому сенсі Аліґ'єрі є «поетом Божого милосердя», а також є оспівувачем «людської свободи», що є «основною умовою життєвого вибору та самої віри». Свобода тих, хто вірить у Бога як у милосердного Отця, є «найбільшим даром», який Господь дарує людині, аби «вона могла досягти кінцевої мети».

ЖІНКИ В «БОЖЕСТВЕННІЙ КОМЕДІЇ»

Апостольський лист «*Candor lucis aeternae*» приділяє також увагу трьом жіночим постатям, описаним у «Божественній комедії»: Пречистій Діві Марії; Беатріче, що є символом надії; та святій Лучії, що символізує віру. Ці три жінки, що нагадують про три богословські чесноти, супроводжують Данте на різних етапах його мандрів, показуючи, що «ніхто не може сам себе врятувати», але що необхідна допомога тих, хто «може нас підтримати та провадити нас мудро і розсудливо». Насправді, для Марії, Беатріче та Лучії спонукою до дії завжди є божественна любов – «єдине джерело, яке може дарувати нам спасіння», «оновлення життя та щастя».

Вселенський Архієрей присвячує декілька думок святому Франциску, який у творі Данте зображений як «біла

троянда блаженних». Папа вказує на «глибоку гармонію» між святим з Ассізі та флорентійським поетом: обидва наблизилися до народу. Перший «виходив до людей», а другий вирішив використовувати не латинську, а народну мову, «мову кожного». Більше того, обидва були відкритими на «красу та цінність» творіння, дзеркала свого Творця.

ПРОВІСНИК МУЛЬТИМЕДІЙНОЇ КУЛЬТУРИ

Папа Франциск підкреслює, що Аліґ'єрі як геніальний митець, гуманізм якого «актуальний і дійсний» до сьогодні, є «провісником нашої мультимедійної культури», бо в його творах зливаються «слова та образи, символи та звуки», утворюючи «єдине послання», створюючи ніби атмосферу «провокації»: він хоче допомогти, аби ми «повністю усвідомили, що ми перебуваємо у внутрішньому і постійному прагненні щастя», представленому нескінченною і вічною любов'ю до Бога. Звідси випливає заклик Святішого Отця сприяти тому, аби вчинити творчість Данте ще відомішою та «доступною і привабливою» не лише для науковців, але й усіх, хто «хоче свідомо пройти свій життєвий шлях та шлях віри».

ДОНЕСТИ ДАНТЕ ДО ВСІХ, ЗА МЕЖІ ШКІЛ ТА УНІВЕРСИТЕТІВ

Високо оцінюючи працю вчителів, що здатні «з пристрасною передавати послання Данте та культурні, релігійні й моральні скарби» його творчості, Святіший Отець вказує одночасно на необхідність того, аби ця спадщина не залишалася зачиненою у шкільних та університетських класах, але щоб її доносили до всіх завдяки зусиллям християнських громад, академічних установ та культурних асоціацій. Папа заохочує також митців «надавати форму поезії Данте на шляху краси», аби поширювати «послання миру, свободи та братерства». Це завдання, як підкреслює він, є надзвичайно важливим в цей історичний період, позначений багатьма труднощами, деградацією та відсутністю довіри до майбутнього.

На завершення Святіший Отець підкреслює, що Данте Аліґ'єрі, може «допомогти нам спокійно і мужньо прямувати вперед у паломництві життя і віри, до поки наше серце не знайде справжнього спокою та справжньої радості», тобто «любви, що рухає сонце та інші зірки».

Сімдесят п'ять років «Львівському собору»: що і чому необхідно пам'ятати?

У період 8-10 березня 1946 року в Архикафедральному соборі святого Юра радянська влада провела так званий «Львівський собор», який скасував Берестейську Унію 1596 року, розірвав сопричастя з Апостольською Столицею та нібито «возз'єднав» УГКЦ з Російською Православною Церквою. Отож, з нагоди ювілейної згадки про цей трагічний день в історії Церкви поговоримо детальніше про те, що і чому необхідно пам'ятати про цей день: ідеологію радянського режиму і його слуг, атмосферу страху, ікону Києво-Печерської Богородиці, а також необхідність молитви і пам'яті про ці трагічні дні нашої Церкви.

Що необхідно пам'ятати?

ОТЕЦЬ ГАВРИІЛ КОСТЕЛЬНИК – ІДЕЙНИК ЗАГАЛЬНОГАЛИЦЬКОГО СОБОРУ У ЛЬВОВІ

Першочергово органи держбезпеки і радянської влади після завершення збору підписів священників про вступ до Ініціативної групи по деканатах восени 1945 року готувалися до реалізації ідеї проведення трьох окремих епархіяльних соборів. На противагу цьому виступив отець Гавриїл Костельник з ідеєю проведення єдиного загальногалицького собору у Львові. Він відстоював її перед представниками влади, і у своїх листах до патріарха Московського Алексія. Саме його концепція перемогла і була втілена у життя у березні 1946 року.

«СОБОР ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО ДУХОВЕНСТВА» ПРОВОДИЛИ ВЖЕ ПРАВОСЛАВНІ ЧЛЕНИ ІНІЦІАТИВНОЇ ГРУПИ

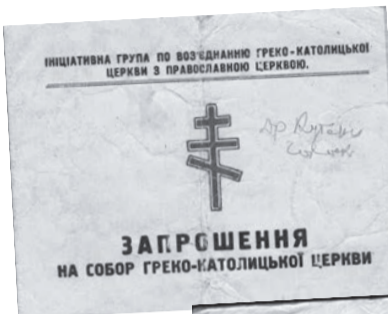
Члени Ініціативної групи 23 лютого 1946 року під час поїздки до Києва перейшли у православну юрисдикцію, о. Г. Костельник отримав митру, а 24 і 25 лютого отців Михайла Мельника і Антонія Пельвецького було хіротонізовано як православних єпископів. Тобто так

званий «собор греко-католицького духовенства» 8 березня 1946 року проводили вже православні члени Ініціативної групи.

ПРОЄКТИ ДОПОВІДЕЙ БУЛИ ВІДРЕДАГОВАНІ В НКВД

Проекти головних доповідей, а також ухвал собору, які розробив за дорученням влади отець Костельник, були відредаговані в НКВД і повернуті йому для попереднього затвердження на передсоборній нараді. Крім того, органи НКВД підготували виступи на соборі 32 священників і 10 мирян.

У СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ ЗБИРАЛИ КОМПРОМАТ НА КОЖНОГО СВЯЩЕНИКА

Делегатів на т. зв. «собор» відбирали заздалегідь, їх ретельно перевіряли і списки проходили затвердження у верхах. НКВД уже у листопаді 1945 року зібрав

до матеріали на всіх осіб, яких висували на «собор», що має відбутися, із характеристикою кожного священника і віруючого. Для забезпечення стовідсоткової «відданості» делегатів у службі безпеки збирався компромат на кожного священника, навіть якщо він публічно активно працював над справою РПЦ.

Були виготовлені спеціальні запрошення для делегатів, проте багато хто зі священників, обраних для участі в «соборі», не лише не отримали ніяких запрошень, але й до останнього не знали про це.

ІМЕНА, ЯКІ В СПИСКУ	НАЗВА ПАРТІЙНОЇ АБО ІНШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ	СТАТУС	ПІДПИС	ПІДПИС	ПІДПИС
1. Мельник Михайло	1. Мельник Михайло	1. Мельник Михайло	1. Мельник Михайло	1. Мельник Михайло	1. Мельник Михайло
2. Пельвецький Антоній	2. Пельвецький Антоній	2. Пельвецький Антоній	2. Пельвецький Антоній	2. Пельвецький Антоній	2. Пельвецький Антоній
3. Костельник Гавриїл	3. Костельник Гавриїл	3. Костельник Гавриїл	3. Костельник Гавриїл	3. Костельник Гавриїл	3. Костельник Гавриїл
4. ...	4. ...	4. ...	4. ...	4. ...	4. ...
5. ...	5. ...	5. ...	5. ...	5. ...	5. ...
6. ...	6. ...	6. ...	6. ...	6. ...	6. ...
7. ...	7. ...	7. ...	7. ...	7. ...	7. ...
8. ...	8. ...	8. ...	8. ...	8. ...	8. ...
9. ...	9. ...	9. ...	9. ...	9. ...	9. ...
10. ...	10. ...	10. ...	10. ...	10. ...	10. ...

НА «СОБОРІ» ПАНУВАЛА АТМОСФЕРА СТРАХУ І ПСИХОЛОГІЧНОГО ТИСКУ ТА ПОСТІЙНОГО НАГЛЯДУ

Сам перебіг псевдособору фільмувався, а серед делегатів перебували переодягнені спецагенти держбезпеки.

На «соборі» панувала атмосфера страху і психологічного тиску та постійного нагляду. Закономірно, що делегати «собору» одноголосно прийняли відкритим голосуванням всі необхідні постанови.

Сам «собор» від початку і до кінця не мав жодної правочинності ні в державному, ані в церковному середовищі. Проте в реаліях сталінського режиму констатувалося, що УГКЦ в Галичині офіційно ліквідована.

КИЄВО-ПЕЧЕРСЬКА БОГОРОДИЦЯ І ЇЇ РІЛЬ У «ЛЬВІВСЬКОМУ СОБОРІ»

Так званий «Львівський собор» завершився 10 березня під назвою «Торжество Православля». В соборі св. Юра було відслужено урочисту Літургію «зі всією церемоніальністю, яку тільки знає церковно-богослужбовий устав», як повідомляють архівні документи.

Перед Літургією відбулася процесія з обходом довкола собору Юра і знесенням ікони Богородиці. В той день цією іконою найбільше пишалися члени Ініціативної групи, позаяк саме на прохання отця Костельника з Києва було подаровано Львову одну з найдорожчих ікон, яка тільки була на той час в Києво-Печерській Лаврі.

Ікона є старовинною. Впродовж віків зберігалася у Печерській Лаврі над входом у печери. Ікона була вмурована над проскомидійником у вівтарі. Цікаво, що її оригінальна рама з образками залишилася в Києві, а у Львові Богородицю обрамили в нову. За словами отця Костельника, які він засвідчив під час проповіді в соборі в час Літургії 10 березня, «її срібна, позолочена одежда, як це вже у Львові ствердили фахівці, високо артистична, старовинна ручна робота»

За задумом отця Костельника, ікона повинна була стати символом «возз'єднання». Щоб підкреслити старовинність ікони, на завершення проповіді священник зазначив, що перед нею молився Богдан Хмельницький.

ЧОМУ НЕОБХІДНО ПАМ'ЯТАТИ ПРО ПСЕВДОСОБОР?

Відповідь на це питання знаходимо у слові з нагоди 75-ї річниці Львівського псевдособору Архієпископа і Митрополита Львівського Високопреосвященного Ігоря.

«Сьогодні майже не залишилося в живих свідків тих страшних часів, про які згадуємо, але рана, яка була завдана нашій Церкві і нашому народові радянською тоталітарною системою, кровоточить до сих пір. Ми не можемо повернути чи змінити час, але ми зобов'язані зробити все можливе, щоб таких подій більше не повторилося, а тому пам'ять і молитва є головними середниками того, що у майбутньому такого не станеться», – мовиться у тексті.

«У ці дні закликаю усіх вознести наші молитви до милосердного Бога за тих, які мужньо витривали у часі випробувань і гонінь Церкви, а також за тих, які зламалися внаслідок людської слабкості. Ми також повинні подякувати Богу, який провадив нас весь час через цей непростий період історії. Видимим же знаком Його присутності були послані Ним для нашого народу пророки, серед яких чільне місце займають Митрополит Андрей Шептицький та Патріарх Йосиф Сліпий. Саме ці два славні мужі перепровадили нашу Церкву через великі лихоліття і передали сучасному поколінню живу віру в Бога та любов до своєї Церкви і України», – пише Митрополит Ігор.

«Перед нами ж стоїть завдання, щоб у теперішні часи, які є не менш тяжкими, цю віру не тільки зберегти, але й примножити та передати тим, які прийдуть після нас. При цьому, слідом за Папою Франциском, хочу наголосити на тому, що ми зобов'язані передати наступним поколінням не попіл віри, але жар віри», – наголошує на завершення слова Високопреосвященний Ігор.

Дівчина покинула блискучу акторську кар'єру, щоб стати монахинєю

Вечірки, алкоголь, цигарки, наркотики, світ шоу-бізнесу та велика жага слави – таким було повсякденне життя 17-річної Клер Крокет. Через рік молода акторка увійде до монастиря і покаже своїм життям, яких висот може досягти людина, яка живе згідно з Божою волею.

МАРНІТА СВІТУ

Клер Крокет народилася 14 листопада 1982 року в Деррі (Північна Ірландія). Акторська діяльність була її великою пристрастю з дитинства, до чого вона мала значні схильності. Вона виявляла природний талант гри, прекрасно співала та грала на гітарі, гарно декламувала вірші та чудово наслідувала інших людей. На сцені вона почувалася, немов риба у воді. Не дивно, що її талант помітили не лише в школі, де вона смішила своїх друзів і виграла конкурси декламаторів, а й у професійній студії.

У 15-річному віці вона вела молодіжну телевізійну програму, а через два роки нею зацікавився американський телеканал Nickelodeon. Потім дівчина почала зніматися у фільмах і маленькими кроками рухалася до здійснення своєї найбільшої мрії: прославитись і зробити кар'єру в Голлівуді.

Однак розвиток таланту не йшов паралельно з духовним розвитком. Хоча вона виховувалася в католицькій родині, однак не ходила до церкви і згодом застрягла у тяжких гріхах. Дівчина курила цигарки та мала пристрасть до алкоголю. Також почала приймати наркотики та зустрічатися з хлопцями. Тож коли подруга запропонувала їй поїхати до Іспанії в 2000 році, вона погодилася, не вагаючись. Фієста, пляж, сонце та дискотеки – саме цього очікувала юна дівчина.

ФІЄСТА В ІСПАНІЇ

Неважко уявити здивування 17-річної дівчини, яка побачила на місці зустрічі людей середнього віку з вервицями в руках. Виявилось, що вони їдуть у паломництво. Клер одразу захотілося відмовитися від подорожі, але квитки вже були куплені, і скасувати поїздки було неможливо.

У Страсну п'ятницю, за наполяганням однієї з учасниць паломництва, Клер пішла на богослужіння і сіла на далеку лавку в каплиці. Коли віруючі вишикувалися в чергу, щоб поцілувати Святий Хрест, Клер приєдналася до них, засунувши руки в кишені, думаючи: «Коли це закінчиться і чи зможу я піти по сигарету?»

Однак, поцілувавши розіп'яті ноги Ісуса, вона дуже сильно відчувала, що Бог помер за неї на хресті – за її гріхи, марнославство, невірність та нечистоту. Очима віри вона побачила, наскільки сильно скривдила Бога, і що єдиний спосіб попросити пробачення – це віддати Йому своє життя. Вона сказала Ісусу: «Я зроблю все, що ти попросиш».

Водночас Клер розуміла, що, вступивши до монастиря, буде змушена покинути все своє минуле життя. На той момент дівчина ще не була готова до цього.

НЕОЧІКУВАНІ ПОДІЇ

Після повернення з Іспанії Клер довелося повернутися і до свого минулого життя, яке не мало нічого спільного з бідністю, чистотою та послухом. Пізніше Клер зізналася, що у неї не було сили кинути грішну поведінку, оскільки вона не просила Ісуса про допомогу. Вона хо-

тіла здолати всі виклики своїми силами.

Невідомо, як би все склалося, якби Бог прямо звернувся про неї. Двічі.

Перша подія відбулася за незвичних обставин. Дівчина напилася на вечірці і була змушена піти до туалету. Саме тоді вона відчула на собі люблячий погляд Ісуса, який запитав її: «Як довго ти будеш робити мені боляче?» Цей досвід був настільки сильним, що Клер не сумнівалася, що сам Бог говорив з нею.

Друга досить потужна подія, яка, зрештою, змусить її таки піти до монастиря, відбулася у розкішному номері готелю в Манчестері. Перед тим, як іти спати, молода актриса прочитала графік знімального плану на наступний день. Раптом вона почала плакати. «У той момент я зрозуміла, що у мене є все: багато друзів, хлопець, кар'єра, гроші... І в той же час я відчувала велику порожнечу. Я розуміла, що жодна з цих речей не може мене наповнити: ні успіх, ні слава, ні людська любов. У мене було все, про що я мріяла, але я не була щасливою. Я зрозуміла, що тільки відповівши на Боже запрошення, зможу відчути щастя».

Відтоді вона почала боротися за новий вимір слави – Божу славу.

Найважливіший етап духовної боротьби для 19-річної дівчини закінчився 11 серпня 2001 року. Саме тоді Клер Крокет розпочала свою релігійну формування в сестер-служебниць в Іспанії – в місці, де вона побувала півтора року тому і відчувала дотик Божої любові.

ДАР ПОКЛИКАННЯ

Спочатку Клер відчувала великі труднощі з викоріненням своїх старих звичок, але вона була відкрита до благодаті і дозволила їй діяти. Вона повільно дізналася, що «Бог створив нас для великих справ, а не для зручності» і що «Він покликав мене і знає, що Він робить. Моя єдина робота – довіряти Йому. Він дасть мені сили».

Через кілька років, розмірковуючи про дар покликання, який вона отримала і котрий вимагав від неї залишити рідних, батьківщину і кинути кар'єру, вона охоче згадувала слова Папи Івана Павла II: «Той, хто впускає Христа, нічого, абсолютно нічого не втрачає, але робить своє життя вільним, красивим і великим» (24 квітня 2005 р.).

Життя сестри Клер, її служіння в Іспанії, США та Еквадорі чудово ілюстрували ці слова. Монахиня прожила своє життя, відчуваючи Божу любов, живучи у спільноті сестер та проголошуючи Христа дітям і молоді з бідних сімей.

СПРАВЖНЯ РАДІСТЬ ПОЛЯГАЄ В ДАРУВАННІ

На фотографіях і фільмах, що документують життя сестри Клер, вона

вражає своєю природністю і радістю. Посмішка, яка ніколи не залишає обличчя, і заразливий сміх видно не лише на записах під час відпочинку, але й під час виконання обов'язків: прибирання, приготування їжі чи катехизації.

У спогадах сучасників, радість була однією з головних рис сестри Клер. Ця радість насамперед походила від її стосунку з Богом. У листі до о. Рафаеля, засновника спільноти, монахиня написала: «Незважаючи на те, що Велика п'ятниця є сумним днем, я не знаю, як виразити радість і ентузіазм, який я відчуваю, страждаючи за Господа. Мені все здається дрібним: відсутність сну, піст, спека... Все, що важко, приносить мені радість, бо наближає мене до Господа».

Вставання о 5-й ранку перетворилося на «жертву слави». Вона писала: «Стільки можна дати світові! Стільки хорошого зробити! Коли ти перестаєш жити для себе, слухатись і жити для Бога, все інакше. Це має значення і цінність».

Утримання від нарікань – це також плід роботи сестри Крокет над собою. Черниця згадувала, що дізналася про це від св. Папи Івана Павла II.

Цьому ставленню до життя сестра Клер навчала і молодих дівчат, для яких сестри організовували літні табори. Вона казала їм: «Справжня радість полягає в тому, щоб дарувати, а не отримувати. Коли ми ділимося талантами з іншими, ми приносимо радість».

Щасливе обличчя монахині також допомогло у навершенні одного з пацієнтів лікарні у Валенсії. Чоловік не мав волі жити і був охоплений безнадією, однак кого дуже здивувала радість і приязнь сестри Клер. Через 20 років він пішов до сповіді і почав щодня приймати Святе Причастя.

ЛЮБОВ ЖЕРТОВНА

Євангелізаційна місія сестри Клер не була би плідною, якби за нею не слідувала любов: любов до Бога і до ближнього. Сестра хотіла, щоб Христа знали всі, кого Господь ставив їй на шляху.

Першокласників початкової школи привели до церкви для Адорації. Вона сказала їм: «Спробуйте три хвилини зосереджуватися. Нічого не кажіть. Не озирайтесь навколо себе. Тільки подивіться на Ісуса в Євхаристії, бо за ці три хвилини Господь Ісус може доторкнутися до вас».

Отець Фред Парке, пастор парафії в Джексонвіллі (США), де працювала сестра Крокет, був вражений тим, наскільки їй вдалося пробудити у дітей євхаристійну відданість. Також монахиня заснувала «клуб вервиць» для молодих парафіян та подбала про регулярну участь студентів у таїнстві примирення.

Сама сестра Клер з кожним роком проводила все більше часу в Адорації. Вона зізналася, що з самого початку свого формування, поклоніння Євхаристії та хресту допомагали їй долати труднощі та уникати спокусу.

Сестра Клер практикувала чесноти у своїх повсякденних обов'язках. Найважливішою вона вважала любов. Вона писала: «Любов жертвна, а не поверхнева чи сентиментальна. Це вчить людину забувати про власні бажання».

Досвід її власної бурхливої молодості означав, що сестра Клер не залишала ввірених їй молодих людей, а показувала їм шлях до Бога. Вона завжди давала молоді надію на зміни в житті і служила їм своєю безкорисливою допомогою. Вона працювала з ними різними способами: через присутність, розмови та листування. Сестра Клер радила: «Запитайте Господа, що він хоче від вас. Припиніть робити те, що хочете, і те, що вам подобається, і починайте виконувати Божу волю. У цьому знайдете справжнє щастя».

Не випадково вона називала себе «сестрою всього або нічого», заохочуючи молодих людей обирати Христа та духовні цінності, всупереч загальносвітовим потокам сьогодення. Вона не погоджувалася на посередність, мобілізувала підлітків йти проти хвилі, боротися за власну душу. «У духовному житті мир не полягає у відсутності війни, – казала вона. – Мир – це фронт війни».

ВІСІМ КРОКІВ ДО СВЯТОСТІ

Сестра Клер Крокет померла у 33-річному віці під час еквадорського землетрусу 16 квітня 2016 року. Вона та її сестри напружено провели останні дні: прибирали збитки після великої повені, яка обрушилася на країну. Тоді ніхто з еквадорців не очікував, що за мить на них чекатиме ще один катаклізм: землетрус, в результаті якого під завалами будівлі будуть виявлені тіла п'яти постулянтів та сестри Клер. Остання була знайдена з гітарою в руці, що є невід'ємним елементом євангелізації.

Відразу згадалося, як за кілька годин до катастрофи, коли розмова раптом перейшла до останніх тем, сестра сказала: «Чому я повинна боятися смерті, коли йду до Того, кому я присвятила все своє життя?»

Раптова загибель сестри Клер дуже засмутила не лише місцевих жителів, але й усіх, на чий шлях Бог її поставив.

Сестра Клер не залишила ні щоденника, ні духовного заповіту. Однак ми можемо знайти це в її листах, примітках, ескізах катехизації або на малюнках. Наприклад, у випуску 2008 року, підготовленому для учнів школи в Джексонвіллі, в якому монахиня написала: «Що роблять святі? Вони завжди ставлять Бога на перше місце. Вони намагаються робити те, що Бог хоче від них. Вони часто розмовляють з Богом. Вони допомагають іншим, не чекаючи взамін винагороди. Вони навіть посміхаються, коли їм не хочеться. Вони намагаються підкорятися, не відкладаючи. Вони люблять і є добрими до всіх Божих створінь. Вони знають, що все їм дано від Бога. І ти можеш стати святим!»

Владика Степан: «Навіть не будучи в храмі в умовах пандемії, вірні залишаються Церквою»

В умовах пандемії і карантину, не будучи в храмі, вірні залишаються Церквою; не маючи змоги зібратися у християнській спільноті, вони залишаються християнами. Про це заявив голова Пасторально-міграційного відділу владика Степан (Сус) під час онлайн-семінару «Церква і COVID: чи жива парафія?».

«В умовах пандемії Церква отримала особливу роль і покликання у суспільстві: говорити не лише про зв'язок між людиною і Богом, а й вчити, як поводитися, говорити про стосунки. «Коли ми говоримо про карантин, Covid, обмеження, маски, дистанцію – це все питання стосунків. Ми маємо навчитися правильно їх будувати в цих умовах», – додав голова ПМВ.

Він наголосив, що одне з покликань душпастиря – дбати про здоров'я своїх вірних. «Добрий пастир має дбати про здоров'я своєї пастви, свого народу. Пастир покликаний не лише проповідувати. Його парафія – не лише поле, священник у храмі став не лише душпастирем, а й служителем культури. Церква стала однією з інституцій у суспільстві, яка закликала до карантину, до певних обмежень, дистанцій. Церква виголосила неприпустимі, на перший погляд, слова для неї: щоби люди не приходили до

храму, щоби люди дистанціювалися, щоби зрозуміли, що навіть не будучи в храмі, вони залишаються Церквою, що навіть не маючи змоги зібратися у християнській спільноті, вони залишаються християнами», – підкреслив владика Степан.

Владика Степан також зауважив, що карантин спонукав священників до творчості. «У живих парафіях мають бути жваві активні парохі. І священники, які йдуть в ногу з часом, почали по-іншому дивитися на свою парафію. Багато хто почав читати з людьми Святе Письмо, проводити ділення у групах, реколекції, спільну молитву онлайн. Такі парохі «живих парафій» зуміли втримати людей і бути з ними в одній спільноті», – поділився єпископ.

Голова ПМВ підкреслив, що онлайн-служіння у храмах допомогли багатьом невоцерковленим українцям відкрити для себе Церкву. «Завдяки онлайн-богослужінням багато людей, які ніколи не ходили до церкви, побували у храмах. У час карантину вдалося привернути увагу тих людей, які були поза Церквою, для яких християнство було чимсь зовнішнім і які тепер готові бути частиною нашої живої парафії, – зазначив владика Степан. – Залишається навчитися перевести людей з онлайн-формату в офлайн, щоб вони відчували Церкву живу, яка молиться, яка служить, яка є соціальною, і де душпастир не лише проповідує, а свідчить культуру стосунків і вміння бути співвідповідальними».

Онлайн-семінар «Церква і COVID: чи жива парафія?» організований академічним католицьким товариством «Обнова» і Комісією УГКЦ у справах родини та мирян.

Пасторально-міграційний відділ УГКЦ

Глава УГКЦ увів нового єпископа на престол екзархату в Німеччині і Скандинавії

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав увів на престол екзархату для українців у Німеччині та країнах Скандинавії нового екзарха владика Богдана (Дзюраха).

Історична подія відбулася сьогодні, 18 квітня 2021 року, у катедральному храмі Покрової Пресвятої Богородиці та Святого апостола Андрія Первозванного в Мюнхені.

На подію прибули представники церковної і державної влади, а саме: представник Апостольського нунція в Німеччині монсенйор Клаудіо-Каталін Картеш, представник Німецької Єпископської Конференції та його еміненції кардинала Марка владика Руперт Граф Штольберг, генеральний вікарій для греко-католиків Австрії о. Юрій Коласа, генеральна настоятелька Згромадження сестер-місіонерок Найсвятішого Избавителя сестра Маргрет Обередер, представник Православної Церкви в Україні о. Валентин Смоктунович, духовенство з України та Німеччини, а також Надзвичайний і Повноважний посол України в Німеччині Андрій Мельник, генеральний консул в Мюнхені Юрій Ярмілко, представник місцевої влади Михаїл Дзебо. Ростислав Сукенник прибув із привітом від усіх українських організацій на території Німеччини.

Під час проповіді Блаженніший Святослав із вдячністю згадав усіх наших єпископів, священників, монахів і монахинь, які будували цей екзархат. Окремо подякував Глава Церкви владіці Петрові Крику за більше ніж 20-літнє служіння у цьому екзархаті.

«Сьогодні переживаємо особливу історичну хвилину. Ми впровадили на престол екзарха в Німеччині нашого преосвященного владика Богдана Дзюраха. Владика Богдан приходить сюди із серця нашої Церкви», – сказав Предстоятель.

За його словами, за всю свою єпископську дорогу владика здійснював різні види служіння – поруч із Блаженнішим Любомиром, а відтак цілих десять років був найближчим і одним із найкращих працівників Глави Церкви, як адміністратор Патріаршої курії, як Секретар нашого Синоду.

«І коли я питаю, хто з єпископів нашої Церкви найкраще знає і розуміє, про що думає, над чим уболіває Глава вашої Церкви, скажу вам, що це владика Богдан. Я віднімаю його від серця, щоб дати його вам» – наголосив Блаженніший Святослав.

Архиєрей попросив усіх священників, монахів, монахинь та мирян цього екзархату прийняти нового владика, бо він приходить не для того, щоб верховодити чи утискати. «Хочу звернутися до всієї української громади в Німеччині: ваша Церква йде до вас. Нехай гасло чергової сесії Патріаршого собору "Христова Церква є завжди і всюди з тобою" буде новим світлом, яке писатиме нову сторінку історії цього екзархату», – побажав Глава УГКЦ.

Блаженніший Святослав додав: «Нехай у ці тяжкі часи, коли на кордонах України знову нагромаджуються десятки тисяч чужого війська і погрожують нам новими бідами і болями, саме під Покровом Богородиці ми знайшли світло, захист, упевненість, перемагали всякий страх і під проводом нашого владика крокувати вперед».

Департамент інформації УГКЦ

Повідомлення про заборону здійснювати служіння чи будь-яке завдання з о. Іваном Гаратом до часу, поки компетентною владою не буде прийняте інше рішення

Духовенству Львівської архієпархії Української Греко-Католицької Церкви, іншим духовним особам, які виконують уряд, служіння, завдання чи перебувають у ній,

ПОВІДОМЛЕННЯ

Всечесні та всесвітлі отці,

цим листом звертаюся до Вас з приводу о. Івана Гарата, священника нашої архієпархії, який у 2011 році залишив де-факто своє служіння у Львівській архієпархії УГКЦ і був зарахований до клиру Української Православної Церкви Київського Патріархату (тепер Православної Церкви України), від якої маємо офіційне підтвердження з цього приводу. Такий випадок, згідно з церковним законом, слід вважати схизмою.

На превеликий жаль, схизма завдає глибоких ран на Христовому Тілі, яким є Церква, яку заснував наш Господь, а ті, котрі її чинять, не сприяють загоєнню цих ран. Такого роду дії, згідно з законодавством Католицької Церкви, класифікуються як злочин проти віри і щодо розгляду справ та прийняття відповідних рішень є зарезервовані Конгрегації доктрини віри. Таким чином той, хто перебуває у схизмі, ухиляється від підлеглості найвищій владі Церкви, єдиності з вірними і їй підлеглими.

Зваживши на чинне законодавство для Східних Католицьких Церков, засягнувши ради компетентних осіб з метою вноормування канонічного характеру відповідних документів стосовно існуючого стану справ священника Івана Гарата, мною було прийняте рішення про визнання неправосильності декрету (Вих. ЛВ 14/994 від 03.07.2014

[надрукованого у «Львівських архієпархіяльних вістях» № 07-08/2014, с. 6]) щодо правового статусу згаданого священнослужителя з усіма канонічно-правовими наслідками, про що був виданий відповідний декрет (Вих. ЛВ 21/98 від 16.02.2021) та офіційно повідомлено [www.ugccla.lviv.ua/архів/2021]. Згідно з правом, усі видані інші документи, листи чи повідомлення, пов'язані з декретом, що визнаний неправосильним, втрачають свою силу.

9 березня 2021 року о. Івану Гарату було офіційно повідомлено і вручено декрет, що він не допускається до виконання священнослужіння чи будь-якого іншого завдання (Вих. ЛВ 21/151). З цієї причини повідомляю духовенство Львівської архієпархії УГКЦ та інших духовних осіб, які виконують уряд, служіння, завдання чи перебувають у ній, про заборону здійснювати служіння чи будь-яке завдання з о. Іваном Гаратом до часу, поки компетентною владою не буде прийняте інше рішення.

З відданістю у Христі,

†ІГОР

*Архієпископ і Митрополит Львівський
о. д-р Сергій Стесенко, канцлер Курії, Львів, 11.03.2021,
Вих. ЛВ 21/212*

Повідомлення опубліковане в Бюлетені канцелярії Львівської архієпархії

«Ми є патріаршою Церквою за суттю, а за формою щоразу повніше нею живемо», – Блаженніший Святослав

Ми щоразу повніше починаємо функціонувати саме як патріарша Церква. Патріарша Церква – це Церква, яка об'єднує не лише окремі єпархії, а й різні митрополії. Митрополія – структура над'єпархіяльна, а патріархат – структура надмитрополічна. За цих десять років ми дуже зрушилися вперед у цьому напрямку. Тільки в Україні за ці десять років ми маємо три нові митрополії – реальні, не титулярні...

Про це сказав Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, в інтерв'ю для видання «Лівий Берег.ua», відповідаючи на запитання про те, наскільки за ці десять років скоротився шлях УГКЦ до набуття статусу власного патріархату.

«Очевидно, коли йдеться про те, ким є предстоятель, який об'єднує митрополії в

Україні, Польщі, Канаді, США, Бразилії – то це патріарх», – зазначив Блаженніший Святослав.

При цьому він пояснив, що замало мати митрополії, такий Синод, який ми маємо сьогодні, як про це сказав Папа Франциск у 2019 році: «Замало мати Синод, треба бути Синодом». «Тому ті структури, які ми розвиваємо, треба ще навчитися правильно використовувати, жити ними і правильно формувати ту помісність, про яку ми говоримо. Тому, думаю, ми є патріаршою Церквою за суттю, а за формою щоразу повніше нею живемо. Думаю, визнання дійсності патріаршої Церкви, якою ми є, буде наступним етапом», – підсумував Предстоятель УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

У Хрестопоклонну неділю в Архикафедрі відбулася міська Хресна Дорога

У Хрестопоклонну неділю, 4 квітня, в Архикафедральному соборі святого Юра відбулася традиційна всеміська Хресна Дорога. За умови серйозних карантинних обмежень, запроваджених через пандемію коронавірусу, Хресна Дорога, яка щороку звершувалася вулицями Львова, цього року була проведена в Архикафедрі. Кількість учасників була обмежена, але вірні могли долучитися до молитви через онлайн-трансляцію.

Очолити богослужіння Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Співслужили йому Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, та священнослужителі Львова.

Хресна Дорога була присвячена спогадуванню 75-ї річниці львівського псевдособору 1946 року разом з ушануванням 20-ліття візиту в Україну святого Папи Івана Павла II, а також усильній молитві за мир та постраждалих через епідемію коронавірусу.

У молитовних стояннях Хресної Дороги молільники розважали над постатями

блаженних новомучеників та сподвижників Української Греко-Католицької Церкви, жертва яких у лихоліттях та поневіряннях ХХ століття стала запорукою воскресіння та відродження нашої Церкви.

У завершальному слові Преосвященний владика Володимир наголосив, що, попри обмеження карантину, Хресна Дорога цього року завітала до кожного дому, в якому моляться вірні.

«В часі нашої мандрівки до свята Воскресіння посеред Великого посту зміцнюємося силою Чесного і Животворячого Хреста. Терпіння і смерть не є останнім словом Бога. В Бога є життя, яке впливає саме з воскресіння... А хто обминає хрест, той не може досягнути Воскресіння, бо це єдина нероздільна пасхальна таємниця», – зауважив єпископ. Він також подякував усім організаторам та молільникам, які в таких непростих умовах молитовно єдналися, випрошуючи в Бога за посередництвом блаженних новомучеників нашої Церкви благодатей та миру для нашої Батьківщини.

Пресслужба курії Львівської архієпархії

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широким вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у квітні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у квітні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Упокоївся в Бозі о. Ростислав-Антон Андрій Процюк

14 березня 2021 року, на 85-му році життя і 41-му році священничого служіння, перестало битися серце невтомного душпастиря і богослова о. Ростислава-Антоня Андрія Процюка.

Де кілька останніх років отець звершував допомогу в душпастирському служінні на парафії Благовіщення Пресвятої Богородиці у Львові.

Ієрейський парастас відбувся 15 березня у храмі Благовіщення Пресвятої Богородиці (Львів, вул. Пасічна, 83). Наступного дня відбувся Чин похорону. Поховання здійснили на Янівському кладовищі.

Просимо про молитву за душу усопшого. Нехай Милосердний Господь дарує Своему ієреєві вічний спочинок у Царстві Небесному і сотворить вічну пам'ять!

Курія Львівської архієпархії Української Греко-Католицької Церкви висловлює щирі співчуття родині померлого.

Вічна пам'ять!

Колишнього ієромонаха Антонія-Григорія (Планчака) позбавлено клірицького стану

У березні 2018 року подано до загального відомо, що ієромонах Антоній-Григорій (в миру Роман Планчак) видалений із монашого стану, і це видалення затверджене Святішим Отцем Франциском.

Стосовно священнослужителя проведено карний процес. Вироком колегії суддів Трибуналу Тернопільсько-Зборівської митрополії УГКЦ від 13 червня 2019 року о. Антонія-Григорія (Планчака) позбавлено клірицького стану. Його визнано винним у скоєнні таких злочинів: непослух проти власного ієрарха; підбурювання до бунту і ненависті проти власного ієрарха; незаконне присвоєння,

затримання і виконання уряду ігумена монастиря; зловживання владою, недбайливе здійснення і заведення актів влади у період виконання обов'язків намісника монастиря; перешкоджання вільному виконанню служіння законної влади та ведення фінансових операцій і торгівлі всупереч приписам загального права.

Після розгляду апеляції, яку подав о. Роман Планчак, Трибунал Верховного Архієпископа УГКЦ своїм вироком від 16 березня 2021 року затвердив рішення колегії суддів Трибуналу Тернопільсько-Зборівської митрополії. Архієпископ і митрополит Тернопільсько-Зборівський Василь Семенюк 26 березня 2021 року наказав виконання цього вироку, і від цього дня накладена кара зобов'язує колишнього ієромонаха Антонія-Григорія (Планчака).

Оцим інформуємо всіх вірних, що позбавленому клірицького стану Романові Планчаку заборонено священнодіяти. Він не може служити Божественну Літургію,

звершувати Таїнства, зокрема хрестити, вінчати і сповідати вірних, здійснювати будь-що, що може виконувати священнослужитель. Якщо б священник, позбавлений клірицького стану, звершував вінчання чи сповідь, то вони будуть не тільки незаконні, але й недійсні, тобто не будуть мати жодного наслідку.

Колишньому ієромонаху Антонію-Григорію заборонено служити будь-які богослужіння в храмі чи поза ним, у тому числі звершувати будь-які прилюдні моління за хворих, екзорцизми чи подібні молитви. Він не може називати себе греко-католицьким монахом чи священником, бо, згідно з канонічними нормами, він привінюється до мирянина.

Закликаємо вірних не звертатися до Романа Планчака у справах і питаннях, що стосуються духовного і священничого служіння.

Пресслужба Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ

Свідоцтво про реєстрацію KB 4266

головний редактор: о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ, літературний редактор Святослав СМУК, більше редактор і технічний редактор Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте на адресу: площа св. Юра, 5, м. Львів, Україна, 79000, e-mail: meta.ugcc@gmail.com http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор. Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем. Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора. Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок» Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____